

Eén Wereld

Jaargang 43, nr 3 - Herfst 2018 - Prijs €4,95

Najaarsbijeenkomst
27 oktober

BEWAARNUMMER
Uniek historisch
materiaal

Colofon

Wereld Federalisten Beweging Nederland (WFBN)

Iedere Aardbewoner heeft recht op welzijn en welvaart. De WFBN, in 1948 opgericht, streeft naar een duurzame en democratische wereldrechtsorde, met respect voor de rechten van de mens. Zij benadrukt door middel van het vragen van aandacht voor wereldwijde problemen de noodzaak tot internationale samenwerking en versterking van de Verenigde Naties op federale basis. De WFBN is het Nederlands centrum voor de inschrijving van wereldburgers.

De WFBN is verbonden met de Citoyens du Monde en aangesloten bij de World Federalist Movement.

Kantooradres:

Laan van Nieuw Oost-Indië 252
2593 CD Den Haag
Telefoon: 070-3478196

Raad van advies:

Prof. dr. Th. van Boven, Prof. Dr. J.P. Pronk,
Dr. P.H.J.J. Terhal

Bestuur: bestuur@wfbn.nl

Voorzitter: Frans Micklinghoff, 070 5114215

Vicevoorzitter: Ton Macel, 070 3585481

Secretaris: Frans Vermeulen, 0165 534506

Penningmeester: Emile van Essen, 06 19252628

Internationaal secretaris: Marjolijn Snippe, 0321 848782

Algemeen bestuurslid: Paul Berendsen, 020 3702179

Algemeen bestuurslid: Johanna Steijlen, 0313 619600

Eindredactie Eén Wereld:

Frans Micklinghoff, Marjolijn Snippe,

Frans Vermeulen, met dank aan Rob Moerbeek.

Deadlines voor inzending kopij (redactie@wfbn.nl)

15 februari 2019 (voorjaars-editie),

15 augustus 2019 (najaars-editie)

WFBN-lidmaatschap: €15,- per jaar

Bank: Wereld Federalisten Beweging Nederland

IBAN : NL73INGB0000009764 en BIC : INGBNL2A

Kamer van Koophandel Amsterdam:

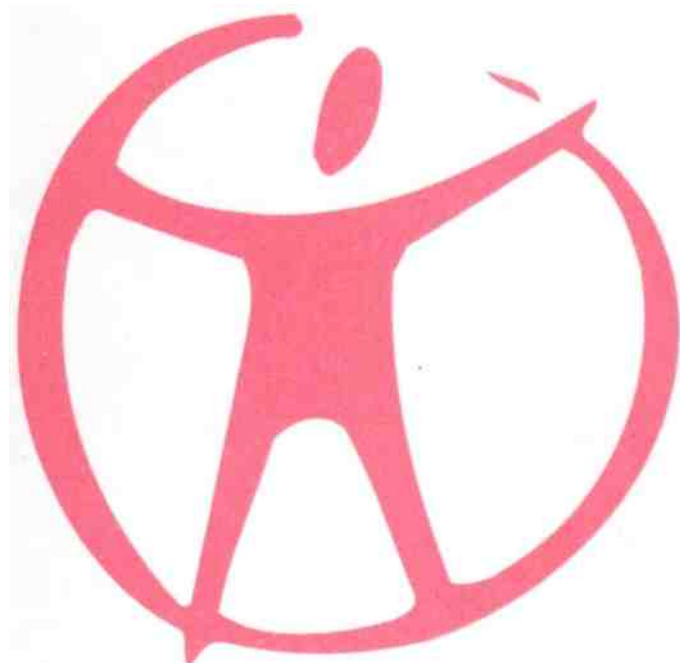
V 530085 ISSN 1871-2754

De Stichting Steunfonds voor en van de WFBN is een Algemeen Nut Beogende Instelling (ANBI).

Voor giften of legaten aan de WFBN kunt u contact opnemen met het secretariaat van de WFBN: secretaris@wfbn.nl

Met dank aan Mike Rodenburg voor de mooie foto op de voorkant van dit blad.

Ook uw bijdrage kan in dit blad worden afgedrukt, mits helder geschreven en van naam, adres en telefoonnummer voorzien. Met naam ondertekende artikelen geven niet altijd de mening en visie weer van de WFBN. De auteurs- en databankrechten ten aanzien van deze uitgave berusten bij de uitgever, de Vereniging WFBN. De redactie behoudt zich het recht voor ingezonden artikelen, mededelingen en brieven in te korten of zonder opgave van redenen te weigeren en over deze beslissing wordt geen correspondentie gevoerd. Ingezonden foto's en afbeeldingen worden eigendom van de redactie. Uitgever en auteurs aanvaarden geen aansprakelijkheid voor schade voortvloeiende uit handelingen of beslissingen die zijn gebaseerd op gegevens in deze uitgave.

INHOUD

Colofon	2
Uitnodiging najaarsbijeenkomst	3
Voorwoord	4
Less is more	4
Stabilisering klimaat	5
Earth Overshoot Day	8
70 Jaar Mensenrechten	10
Wederkerigheid	12
Verslag WFM-Congres	14
Internationaal Strafhof	17
Boeken	18
Gedachten	20
Europese Republiek	21
Wereldfederalistisch perspectief uit Israël	22
De Declaratie van Montreux 1947	25
Vredesboodschappen van koningin Wilhelmina	26
"Oproep aan de Volkeren der Wereld"	27

Uitnodiging WFBN-najaarsbijeenkomst

Voor de WFBN-leden; introducees en overige belangstellenden zijn van ook harte welkom!

Thema: **De verbindende kracht van wereldfederalisme**

Wij zouden het zeer op prijs stellen als u met ons wilt meedenken zodat u uw bijdrage aan dit thema kan geven.

Datum: **Zaterdag 27 oktober, vanaf 10.30 uur**

Locatie: **MeetingPlaza, Utrecht**, Godebaldkwartier 20, 3511 DX Utrecht

Vele initiatieven gaan de wereld over betreffende ideeën voor het creëren van een nieuwe rechtvaardige wereldorde. Kan het wereldfederalisme de nodige draagkracht geven om deze initiatieven te ondersteunen; wat zou dan een praktische bijdrage kunnen zijn?

Programma:

10.30 uur: ontvangst met koffie / thee

11.00 uur: start programma - eerste gespreksronde

Enkele leden geven een korte voorzet/beschouwing gevolgd door uitwisseling, discussie, samenspraak met de aanwezigen.

12.30 uur: lunchpauze

13.30 uur: tweede gespreksronde

Iedereen is in de gelegenheid om nieuwe ideeën in te brengen en als gevolg daarvan elkaars standpunten en ideeën te bevragen.

15.00 uur: theepauze

15.30 uur: derde gespreksronde

Naar aanleiding van bovenstaande uitwisseling, zullen we pogen te komen tot een verbindende praktische visie die federale samenwerking zowel tussen individuen alsook in grote wereldverbanden kan bewerkstelligen.

16.30 uur: samenvatting en evaluatie

17.00 uur – 18.00 uur: netwerkborrel

Graag tot ziens op zaterdag 27 oktober in MeetingPlaza in Utrecht

Werkgroep najaarsbijeenkomst: Johanna Steijlen en Marjolijn Snippe

In verband met de organisatie van de lunch, is opgave van deelname wel noodzakelijk: wfn@wfn.nl

De dag inclusief lunch en borrel wordt u in principe aangeboden, maar als u een bijdrage kan en wil geven, dan wordt dat zeer op prijs gesteld.

LEESMOE(DER)

Cryptisch voorwoord, ditmaal van de secretaris,
Frans M. Vermeulen

Graag wil ik u, lezer, iets bekennen: ik ben verslaafd. Verslaafd aan cryptogrammen. Wat denkt u als ik u zou zeggen: "Ik had laatst ruzie met een gevaarlijke brommer"? Als u net zo'n cryptogrammeke bent als ik, dan weet u meteen dat ik u op het verkeerde been zet en dat ik uiteraard geen ruzie heb gemaakt met een vervoermiddel, maar met iemand die de binnenkant van de gevangenis heeft gezien. Hier nog zo eentje: "Het drinken van een biertje, samen met die bisschopsmijter van hiernaast, gaat me prima af!" Iemand die iets met cryptogrammen heeft, snapt meteen dat ik bevriend ben met mijn buurman die ooit in een boze bui sinterklaas de deur uit gooide. Het cryptogram moet het hebben van woordspelingen, zoals "Het regent regenten in Nederland".

Behalve dat soort nietsnutten zijn er gelukkig ook ijverige moeders die zich inzetten voor goed onderwijs en die we hebben leren kennen in het TV-programma "De Luizenmoeder" met juf Ank in de hoofdrol. Dat gaf me de gelegenheid om te denken aan 'mijn broer die leesmoeder is dan ik'. Het betreft hier een cryptootje uit mijn eigen cryptobrein.

Want u hebt me intussen allang door: ik heb het over leesmoetheid. In onze geletterde maatschappij komt steeds meer lectuur ongelezen in de prullenbak terecht. Mijn brievenbus puilt uit en stickers helpen nauwelijks om de woordenbrij in te dammen. We zijn 'koppensnellers' geworden (hebt u hem: cryptootje!). Ik heb horen verluiden dat er zelfs WFBN-leden zijn die hun eigen lijfblad niet lezen. Ik associeer dat met Adam, die zijn lijfblad ook niet las, de zielepoot. Maar dat zij hem vergeven: er stonden ook geen letters op.

Niet lezen is erger dan u denkt. Op zijn Brabants gezegd: "Het is èrremoei!". Je veroordeelt jezelf tot het lopen in een tredmolen: je blijft maar in je eigen gedachtekringetjes rondzeulen. En dat, terwijl de redactie er alles aan doet om de inhoud zo appetijtelijk mogelijk op te dienen. Op 14 maart jl. bleek evenwel dat zelfs niet-leden, die deelnamen aan ons jubileum, 'Eén Wereld' wél hadden gelezen. In hun voordrachten en hun bijdragen konden ze meteen aanhaken op wat onze scribenten hadden aangeleverd. 'Eén Wereld' geeft immers de lezer de unieke gelegenheid om op de hoogte te blijven van prangende zaken.

Ook in deze editie blijven we bij de actualiteit: het verslag van het WFM-congres, de 70-jarige Universele Verklaring van de Rechten van de Mens, de ecologische overbelasting, een bezoek aan het Internationaal Strafhof, een wereldfederalistisch perspectief uit Israël, zeer bijzonder historisch materiaal (p. 25 ev.), en het klimaat, waar we allemaal wel wat mee hebben. Zelf vind ik 'wederkerigheid' een belangrijk begrip, dat elke dag zijn waarde bewijst. Het mag wel eens onder de loep gelegd worden.

Beste lezers, u begrijpt: dit is een voorwoord uit de losse pols. Ik schreef het in de gauwigheid, vlak voor ik moest gaan zorgen voor de disorde. Nee, nou niet zeggen dat u het niet snapt. Het was 18.00 uur. Mijn vrouw had honger en dus moest ik als de wiedeweerga aan de gang om de borden en het bestek netjes op de eettafel te leggen. Servetje erbij, glaasje water ingeschonken. Ze houdt namelijk van disorde, dus daar kom ik niet onder uit.

Less is more

van de redactie

Beste lezers,

We worden op onze planeet niet alleen overstelpt met (weggooi-)spullen, maar ook met een *overkill* aan informatie (misschien wel om ons aan te sporen al die overtollige spullen aan te schaffen), en wel via een brij aan kanalen: de krant, al dan niet digitaal, de radio, televisie, Internet, nieuwsbrieven via de e-mail, WhatsApp-groepen, Facebookpagina's, YouTube-filmpjes, Twitterberichten en natuurlijk via een extra leuk kanaal: contacten met onze vrienden- en kennissenkring.

Eén Wereld, het verenigingsblad van de WFBN, poogt daar kwalitatief iets aan toe te voegen: een tastbaar tijdschrift met informatie over wereldfederalistische onderwerpen, in de hoop dat het tot eigen nieuwe gedachten aanzet.

Om de aandacht vast te houden en onder het motto *less is more* heeft de redactie van Eén Wereld besloten om met ingang van 2019 het blad nog maar twee maal per jaar te laten verschijnen: een voorjaars-editie en een najaars-editie. Deze herfst-editie is de laatste van 2018.

Het streven van het blad blijft om te verbinden tussen de leden en te informeren over wereldfederalistische onderwerpen, alsmede om bewustwording te vergroten van de urgente noodzaak de wereldproblemen op te lossen. Denk daarbij aan het afwenden van het gevaar van (nucleaire) oorlog, het beschermen van onze planeet tegen allerlei vormen van vervuiling (chemisch, plastic, dierenmest uit de veeindustrie, etc.), het vinden van een structurele oplossing voor de migrantencrisis door wereldwijd oorlogen te laten ophouden en welvaart gelijkelijk te verdelen, en aan het invoeren van een wereldparlement teneinde de internationale besluitvorming wezenlijk democratisch te laten plaatsvinden.

De redactie is even onderling gaan brainstormen over *less* en *more*. Zie hieronder. Misschien heeft u wel aanvullingen: redactie@wfbn.nl verneemt ze graag van u.

Less war = more peace

Less destruction of nature = more harmony with nature

Less ego = more compassion

Less greediness = more sharing

Less violation of human rights = more human dignity

Less power politics = more true democracy

Less separateness = more unity

Less uniformity = more diversity

Vrede en gerechtigheid vergen stabilisering van het klimaat, en wel NU!

Wouter Veening is lid van de WFBN en oprichter en voorzitter van het *Institute for Environmental Security*

Met het klimaat gaat het van kwaad tot erger: overal ter wereld komen extremen op de gebieden van hitte, droogte, stortbuien en overstromingen voor. Niet alleen in India, dat al jaren wordt geteisterd door uitzonderlijk hoge temperaturen en gebrek aan water om de akkertjes te bevoeien – en in augustus dit jaar ook door ongeken- de overstromingen – maar ook in een land als Zweden, waar de ernstigste bosbranden ooit plaatsvonden.

Zelfs het altijd zo bangelijke KNMI begint nu toe te geven dat een van de grondoorzaken van al die weersextremen toch wel de mede door de mens veroorzaakte klimaatverandering is, en dat laat in Nederland eigenlijk nog alleen maar Geert Wilders en Thierry Baudet over als vasthoudende klimaatontkenners – buiten natuurlijk een aantal geologen, die ijstijden en krokodillen op de Polen hebben zien komen en gaan, zonder dat de mens daarop enige invloed had uitgeoefend...

Het klimaat is bij uitstek een wereldwijde aangelegenheid: elke gram CO₂ die wij hier in Nederland uitstoten komt in de atmosfeer en beïnvloedt daarmee de temperatuur, de zeespiegelstijging, de neerslagpatronen en alle andere klimaatverschijnselen[1] in de rest van de wereld. Het klimaat is het Mondiale Publieke Goed *par excellence!* Dit betekent dat het een opgave van de internationale politiek is om te zorgen dat het klimaat een Publiek Goed blijft en niet blijvend verwordt tot een Mondiaal Publiek Kwaad.

In beginsel heeft de wereldgemeenschap deze opgave wel begrepen en heeft zij een aantal instellingen en procedures in het leven geroepen om zich van haar klimaattaak te kwijten. In de eerste plaats is daar het Klimaatverdrag (het VN Kaderverdrag inzake Klimaatverandering), dat in 1992 op de VN Conferentie inzake Milieu en Ontwikkeling in Rio de Janeiro gesloten werd.[2]

Het meest recente wapenfeit van het Klimaatverdrag is natuurlijk het Verdrag van Parijs van december 2015.

Een instelling nauw verbonden met het klimaatverdrag is het *Intergovernmental Panel on Climate Change (IPCC)*, het wetenschappelijk adviesorgaan van het verdrag, waarin duizenden klimaatwetenschappers uit alle relevante disciplines periodiek rapporteren over de staat van het klimaat, de effecten van klimaatverandering en de mogelijkheden van ingrijpen. De eerstvolgende algehele *assessment* is voor 2022 gepland. Het IPCC gaat zeer zorgvuldig te werk en weegt al zijn woorden op een

goudschaaltje, maar de consensus over alle jaren sinds het begin in 1988 – dus vóór de ondertekening van het klimaatverdrag! – is dat de veranderingen in het klimaat voor een groot deel aan menselijk handelen te wijten zijn en de *assessments* eindigen dan ook altijd met uitgebreide aanbevelingen aan de politiek.

Nu gaat het in de politiek op alle niveau's – van lokaal tot mondiaal – altijd om de vraag "**wie** krijgt **wat**, **wanneer** en **hoe**?" Het antwoord op deze vraag kan naar tijd en plaats natuurlijk vele vormen aannemen, en de geschiedenis leert dat sommige uitkomsten als **rechtvaardig** worden beschouwd, maar in vele gevallen is dat niet het geval. De waarnemingen, ervaringen en gevoelens die met het laatste samenhangen vormen de brandstof voor de politiek, die weer kan lopen van min of meer vreedzaam overleg tot aan gewelddadige conflicten en oorlog, "de voortzetting van de buitenlandse politiek met andere middelen", volgens de Pruisische militair-theoreticus Carl von Clausewitz in zijn boek *Vom Kriege* (1832).

Het betreft hier situaties waar buitenlands beleid en diplomatie ophouden effectief te kunnen zijn, omdat er geen compromissen technisch of organisatorisch meer mogelijk zijn of worden geacht. Waterschaarste door klimaatverandering is typisch zo'n situatie. In de speltheorie spreekt met van een *zero sum game*: óf het is mijn water, óf het is jouw water. De waterbeschikbaarheid in het Indus-- stroomgebied kan voor India en Pakistan zo'n nulspel-situatie gaan vormen, die dan bovenop de reeds bestaande conflictstof tussen beide landen gaat komen en tot op zekere hoogte reeds gekomen is.[3]

Percepties en gevoelens van onrechtvaardigheid doen zich voor wanneer men zich tekort gedaan voelt en/of vindt dat mensen elders en toekomstige generaties te kort komen of zullen komen.

Bij de **wie** van de fundamentele politieke vraag worden dan dus ook de wereld als geheel en de toekomst betrokken, en in de positie van dit artikel vallen daar ook de planten en dieren van de aarde onder en zal er gesproken worden van de **levensgemeenschap**.

Voor velen die van de hand in de tand moeten leven of in de nabijheid van gevaarlijke dieren woonachtig zijn, is dit een wat luxueuze definitie van de doelgroep van de politiek en gepaste vormen van ontwikkelingssamenwerking, armoedebestrijding en natuurbescherming zullen hier dan ook inzet van het internationale beleid moeten zijn.

Een van de meest onrechtvaardige vormen van de uitkomst van wie-krijgt-wat-wanneer-en hoe op klimaatgebied is natuurlijk de situatie met betrekking tot de kleine eilandstaten in de Stille Zuidzee, de Indische Oceaan en

de Caraïbische Zee. Deze staten en hun gemeenschappen hebben nauwelijks bijgedragen aan de klimaatverandering en zij zijn de directe slachtoffers van de zeespiegelstijging, de orkanen, de verzilting van hun drinkwater. Terwijl zij zich zorgen maken over de toekomst met wellicht de noodzaak tot evacuatie, wordt in het Witte Huis het klimaatprobleem weggelachen en wordt actief gewerkt aan het vergroten van de broeikasgasemissies door de Amerikaanse kolenindustrie uit slechts electorale overwegingen.

Tegelijkertijd worden in Jakarta en Singapore plannen gesmeed om de oliepalmlantages op West Papoea uit te breiden ten koste van de veenbossen en de gemeenschapsgronden waardoor de emissies door bosbranden en boskap grootschalig toenemen en de fundamentele rechten van de lokale gemeenschappen worden vertrap, dit alles puur uit korte-termijn winstmotief en vanwege de weigering van de Indonesische regering ook maar engszins tegemoet te willen komen aan de wensen van de Papoea-gemeenschap tot grotere autonomie.

Situaties als deze vormen het object van de campagne *Eradicating Ecocide*, die als een van de hoofddoelen heeft het vervolgbaar maken van de grote internationale milieucriminaliteit door het Internationaal Strafhof.[4]

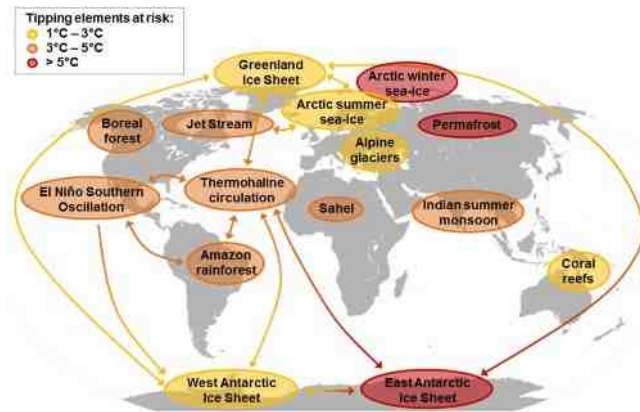
Bij het **wat** gaat het om de condities van de klimaatvariabelen, waarbij meestal de gemiddelde temperatuur op de wereld als hoofdindicator wordt genomen. De politieke consensus die in Parijs werd bereikt is dat deze temperatuur niet meer zou moeten bedragen dan een stijging met 2 ° Celsius vergeleken met het pre-industriële tijdperk, echter met een grote voorkeur voor een stijging met niet meer dan 1,5 ° Celsius.

Dit hangt weer samen met een bepaalde concentratie van broeikasgassen in de atmosfeer, waarvoor meestal in eerste instantie naar de concentratie koolstofdioxide (CO2) wordt gekeken. Het betreft dan de hoeveelheid CO2 als onderdeel van het geheel, uitgedrukt in parts per million (ppm). Op dit moment bedraagt de concentratie CO2 410 ppm en geschat wordt dat een gemiddelde temperatuurstijging van 1,5 ° Celsius samenhangt met 430 ppm CO2.[5]

We zijn dus hard op weg de 1,5 ° Celsius te overschrijden en naar een situatie te gaan zoals beschreven in de aanvang van dit artikel.

Ook moeten we ons realiseren dat deze doelstellingen **wereldwijde gemiddelden** betreffen: vele delen van de wereld zoals het Midden-Oosten en landen als Iran, Pakistan en India lijden al onder ondraaglijke temperaturen van soms wel 54 ° Celsius overdag. Een groot probleem voor diegenen die zich geen airconditioners kunnen veroorloven, waarbij het helaas ook nog eens zo is dat de electriciteit en de uitstoot van drijfgassen een substantiële bijdrage aan het broeikasprobleem leveren, zeker als niet de nieuwste (en vaak ook duurste) technologieën worden gebruikt.[6]

Als we kijken naar het **wanneer** dan kan het zijn dat het sneller gaat dan we, althans de niet-wetenschappers, denken. We moeten ook beseffen dat zich kantelmomenten (*tipping points*) kunnen voordoen, waarbij een lineaire, graduele ontwikkeling opeens drastisch versneld wordt of van richting verandert. Een recent artikel (augustus 2018)[7] bevat een kaartje met mogelijke *tipping points*, zie hieronder:

Global map of potential tipping cascades. The individual tipping elements are color-coded according to estimated thresholds in global average surface temperature (tipping points). Arrows show the potential interactions among the tipping elements based on expert elicitation that could generate cascades. Note that, although the risk for tipping (loss of) the East Antarctic Ice Sheet is proposed at >5 ° C, some marine-based sectors in East Antarctica may be vulnerable at lower temperatures.

The world's coastal zones, especially low-lying deltas and the adjacent coastal seas and ecosystems, are particularly important for human wellbeing. These areas are home to much of the world's population, most of the emerging megacities, and a significant amount of infrastructure vital for both national economies and international trade. A Hothouse Earth trajectory would almost certainly flood deltaic environments, increase the risk of damage from coastal storms, and eliminate coral reefs (and all of the benefits that they provide for societies) by the end of this century or earlier.

De vraag naar het **hoe** betreft de kosten of de omstandigheden waaronder de gewenste kwaliteit van het klimaat wordt verkregen of, waarschijnlijker, hoe de aanpassing aan onvermijdelijke klimaatverandering zal plaatsvinden. Voor Nederland betreft dit de kosten van o. a. de overschakeling naar duurzame energie, hogere of andere dijken tegen de zeespiegelstijging, maar voor landen als Bangladesh en de kleine eilandstaten de kosten van migratie naar hogere gelegen land of zelfs naar andere staten. Nadere detaillering van de hoe-vraag valt buiten het bestek van dit artikel.

Het ziet er dus niet best uit, zeker niet omdat het politieke wereldsysteem dat nodig is om het het Mondiale Publieke Goed van een stabiel klimaat te realiseren, uit elkaar aan het vallen is.

Het Amerika van Trump, de rechtsopvolger van het Amerika dat tijdens de Tweede Wereldoorlog en daarna zo instrumenteel was om de Verenigde Naties met de Algemene Vergadering en de Veiligheidsraad als hoogste organen op te richten en met de z.g. *Bretton Woods*-instellingen, de Wereldbank, het Internationaal Monetair Fonds en de GATT (*General Agreement on Tariffs and Trade*, voorganger van de Wereldhandelsorganisatie) een ordelijk wereldwijd economisch en financieel systeem in het leven te roepen, is nu actief bezig deze institutionele architectuur te ondermijnen. Er is een samenspanning met het Rusland van Poetin die weer gesteund wordt door populistische stromingen en regeringen in Europa, die uit zijn op de afbraak van de Europese Unie, op klimaatgebied voortrekker in de wereld, althans nog wel...

China, ten onrechte gezien als hoofdspeler bij de uitvoering van het Parijs-accord omdat het voorop loopt op het gebied van zonne-energie, zal de komende jaren zijn broeikasgasemissies drastisch verhogen[8], en is bovendien alom ter wereld doende met de aanleg van groot-schalige infrastructuur- en mijnbouwprojecten – al dan niet in het kader van het *Belt-and-Road Initiative*, dat door sommigen beschouwd wordt als de grootste aanslag op het wereldmilieu ooit.[9] Deze aanslag vernietigt ecosystemen als tropische bossen, mangroven en *wetlands*, die weer essentieel zijn voor de *global cooling*, omdat zij CO₂ uit de atmosfeer vastleggen.

China is ook de grootste producent van plastic-afval in de wereld, dat voor een groot deel in de oceanen terecht komt met grote invloed op het leven van oppervlakte tot de diepzeebodem.[10]

Nu is het natuurlijk wel zo dat de hele wereld de goedkope Chinese spullen koopt, waardoor het land in staat is zo'n groot infrastructuur- en mijnbouwproject mondiaal uit te venten en financieel voor te schieten. Ook zijn vervuilende industrieën uit Europa en Amerika verhuisd naar China, hetgeen de relatieve emissiecijfers enigszins maskeert.

De grote vragen voor een wereldsysteem dat in staat is het klimaatprobleem effectief én rechtvaardig aan te pakken hangen dus samen met de maatschappelijke en politieke bereidheid van de Verenigde Staten het spoor dat onder Obama was ingezet om Amerika leidend op klimaatgebied te maken – zie zijn rol in Parijs! – weer op te nemen[11], het bij elkaar houden van de Europese Unie teneinde haar voortrekkersrol terzake van het klimaat voort te kunnen zetten, en het inkaderen van China en zijn ecologisch schadelijk economisch én militair[12] imperialisme in een duurzaam formaat.

Inzicht in de effecten van het westers consumptiepatroon op de milieu-omstandigheden elders in de wereld, zeker die van de minder bevoorrechte gemeenschappen en van de natuur, en de politieke moed om daar op te treden waar onomkeerbare schade aan klimaat en milieu dreigt, zijn noodzakelijke voorwaarden om de hier geschetste grote vragen aan te vatten.

De grote spanningen die door ongeremde klimaatverandering onvermijdelijk zullen ontstaan, zullen zich ontladen in gewelddadige conflicten indien niet tijdig wordt ingegrepen: *Si Vis Pacem et Justitiam, Para Climam*: Indien Gij Vrede en Gerechtigheid Wilt, Stabiliseer dan het Klimaat!

[1] Er zijn veel verschijnselen die met het klimaat samenhangen, zie: <https://public.wmo.int/en/programmes/global-climate-observing-system/essential-climate-variables>
[2] Schrijver dezes was in Rio de Janeiro getuige van de plechtige ondertekening van dit verdrag en het Verdrag inzake Biodiversiteit in de verdragsboeken, die als een reuze Statenbijbel op een lessenaar in een met vlaggen versierde zaal van het conferentiecentrum lagen, geflankeerd door VN functionarissen in blauwe uniformen met goudgele tressen, door de verschillende delegaties.

[3] Waterconflicten konden in het kader van het *Indus Water Treaty* tot nu toe nog vreedzaam opgelost worden, o.a. door de situatie voor te leggen aan het Permanent Hof van Arbitrage in Den Haag.

[4] Zie <http://eradicatingecocide.com/>. **Op 6 december 2018 zal in het kader van deze campagne in het MUSEON in Den Haag aandacht besteed worden aan de situatie in West-Papoea en de effecten van de ontbossingen aldaar op de overlevingskansen van de eilandstaten in de Stille Zuidzee en van alle gemeenschappen die worden bedreigd door zeespiegelstijging. Nadere info volgt op de website van Polly Higgins: <https://www.missionlifeforce.org/>**

[5] De metingen geschieden vooral op de berg Mauna Loa op het eiland Hawaii – the Big Island – in de Hawaii-archipel, een eiland met nog steeds actieve vulkanen, maar met in principe een zeer zuivere atmosfeer.

[6] <https://www.thetalkingdemocrat.com/2018/05/global-warming-air-conditioners-are-bad-for-the-climate/>

[7] file:///C:/Users/wouter/Documents/Hothouse%20Earth%20Trajectories%20of%20the%20Earth%20System%20in%20the%20Anthropocene%20_%20PNAS%206%20August%202018.html

[8] Zie *Financial Times* –artikel <https://www.ft.com/content/98839504-6334-11e8-90c2-9563a0613e56>

[9] <https://www.independent.co.uk/environment/china-belt-and-road-initiative-silk-route-cost-environment--damage-a8354256.html>

[10] Zie <https://www.npr.org/2018/07/24/627505327/-meet-the-woman-who-put-plastic-waste-on-the-map?t=1536335102591> en <http://www.bitsofscience.org/climate-change-anthropocene-ocean-plastic-warming-co2-7692/>

[11] Gelukkig lopen grote delen van de VS wél voorop, zoals bijvoorbeeld Californië.

[12] De militaire bezetting door China van de Zuid-China Zee gaat met grote milieuschade gepaard. In zijn *Award* van 12 juli 2016 heeft het Permanent Hof van Arbitrage hierover uitgebreid gerapporteerd. Zie krantenartikel <https://www.volkskrant.nl/nieuws-achtergrond/hof-hekelt-onrechtmatige-activiteiten-china-in-zuid-chinese-zee~b40dfb9c/> en de volledige tekst van de *Award*: <https://pca-cpa.org/wp-content/uploads/sites/175/2016/07/PH-CN-20160712-Award.pdf>

1 augustus was Earth Overshoot Day 2018

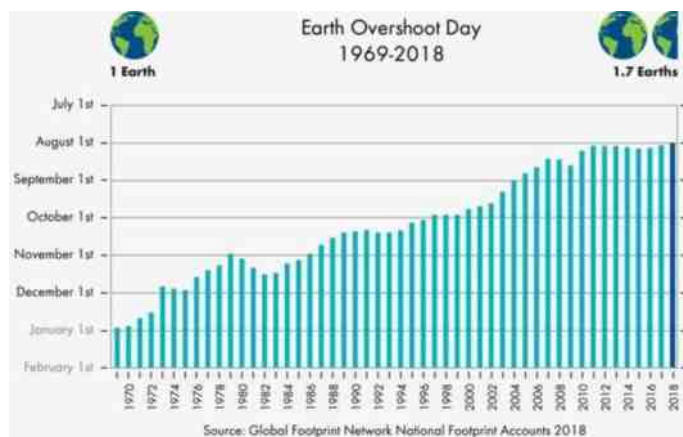
Stabilisatie van onze Mondiale Voetafdruk lijkt bereikt!

Jan Juffermans is lid van de WFBN en de Werkgroep Voetafdruk Nederland:
www.voetafdruk.eu

In precies zeven maanden tijd hebben we als mensheid het gehele natuurlijke jaarbudget van 2018 opgebruikt. *Earth Overshoot Day* (EOD) viel dit jaar op 1 augustus. Vanaf die datum kwamen we in de fase van overshoot, ofwel de overbelasting van de Aarde, volgens de gegevens van het *Global Footprint Network* (GFN), een internationaal duurzaamheidsnetwerk met kantoren in Noord-Amerika, Europa en Azië. In 2014 viel EOD nog op 19 augustus, en elk jaar schoof de datum enkele dagen naar voren. Een teken van toenemende *overshoot*. Maar vorig jaar was EOD op 2 augustus, en dit jaar dus maar één dag eerder.

Is een stabilisatie bereikt van de tot nu toe steeds toenemende overbelasting van de Aarde?

Ecologische overbelasting

Het *Global Footprint Network* maakt berekeningen van de menselijke invloed op onze planeet. Men vergelijkt de mondiale Ecologische Voetafdruk met de biocapaciteit, de natuurlijke productiecapaciteit van de Aarde en haar vermogen afval te absorberen, inclusief het gevaarlijke broeikasgas CO₂. *Earth Overshoot Day* markeert de datum waarop de menselijke Voetafdruk in een bepaald jaar de biocapaciteit van de Aarde in dat jaar overschrijdt. Sinds 2000 is de ecologische overbelasting flink gegroeid, volgens de berekeningen van het GFN. *Earth Overshoot Day* verschoof zo van 1 oktober in 2000 naar 1 augustus dit jaar.

"Mondiale *overshoot* is een cruciale uitdaging geworden voor de 21ste eeuw. Het is zowel een ecologisch als een economisch probleem" zegt Mathis Wackernagel, president van het GFN en een van de ontwerpers van de Voetafdruk-methode. "Landen met tekorten aan hulpbronnen en een laag inkomen zijn extreem kwetsbaar. Zelfs landen met een hoog inkomen, die het geld hebben om hun afhankelijkheid van hulpbronnen met importen te compenseren, zullen zich moeten realiseren dat ze iets aan die afhankelijkheid zullen moeten doen voordat het een economisch knelpunt wordt."

Door Duurzaamheidsbarrière

In 1961 gebruikte de mondiale bevolking nog slechts driekwart van de mondiale biocapaciteit om te voorzien in de behoefte aan voedsel, vezelstoffen, hout, vis, en om de overtollige broeikasgassen te absorberen. De meeste landen hadden toen een Voetafdruk die kleiner was dan hun beschikbare biocapaciteit. Begin jaren '70 groeiden de mondiale bevolking en de economie voorbij het regeneratievermogen van de Aarde. Rond 1972 gingen we als mensheid door de 'duurzaamheidsbarrière' van de Aarde. Zo kwamen we in de situatie van ecologische overbelasting terecht; de Aarde werd te klein voor ons.

Stabilisatie bereikt?

Nu leeft bijna 90% van de mondiale bevolking in landen die meer natuurlijke hulpbronnen gebruiken dan hun eigen ecosysteem kan genereren. Volgens de berekeningen van het GFN is er al 1,7 Aarde nodig om de hernieuwbare hulpbronnen te leveren voor de huidige Mondiale Voetafdruk. Aanvankelijk gaven de berekeningen aan dat de verdere bevolkingsgroei en de behoefte aan energie en voedsel dat de mensheid nog vóór 2050 de biocapaciteit van wel drie Aardes nodig zou hebben. Maar door de snelle groei van duurzame energie, en deels ook energiebesparing, lijkt het erop dat vooral het klimaatdeel van de Voetafdruk aan het dalen is, en dus tot een stabilisatie van de *overshoot* kan leiden.

Ook het stoppen van de bevolkingsgroei kan bijdragen aan het stabiliseren en verkleinen van de *overshoot*. Gelukkig lijkt er recent meer publieke aandacht te komen voor dat probleem.

Met extra veel spanning wordt daarom uitgekeken naar de berekening van 2019!

Voetafdruk en nationaal beleid

De kosten van de ecologische overbelasting worden met de dag duidelijker. De rente die we betalen voor de opla-

pende ecologische schuld, in de vorm van ontbossing, verlies van biodiversiteit, watertekorten, bodemerrosie en de klimaatverandering, gaat gepaard met oplopende sociale spanningen en economische kosten.

Regeringen die bij hun beleid geen rekening houden met grenzen aan de beschikbaarheid van hulpbronnen brengen hun langtermijn economisch beleid in gevaar. In tijden van voortdurende ecologische overbelasting zullen landen met een tekort aan biocapaciteit zich gaan realiseren dat het verminderen van hun afhankelijkheid van hulpbronnen welbegrepen eigenbelang is. En landen die nog wel voldoende biocapaciteit hebben krijgen een prikkel om hun hulpbronnen goed te gaan beheren omdat men daar een belangrijk competitief voordeel mee heeft in een wereld met groeiende ecologische tekorten.

Verenigde Arabische Emiraten

Steeds meer landen nemen maatregelen op verschillende manieren. De Verenigde Arabische Emiraten, een rijk land, heeft zich voorgenomen hun Voetafdruk per persoon – lang de grootste van de wereld – drastisch te verkleinen. Dat doen ze nu door hun oliedollars op grote schaal in te zetten voor zonne- en windenergie. Andere landen die de Voetafdruk al in hun beleid gebruiken zijn Ecuador, Finland, Japan, Letland, Luxemburg, Nieuw Zeeland, Schotland, Wales en Zwitserland.

Voor meer info over Earth Overshoot Day zie:
<https://www.overshootday.org/>

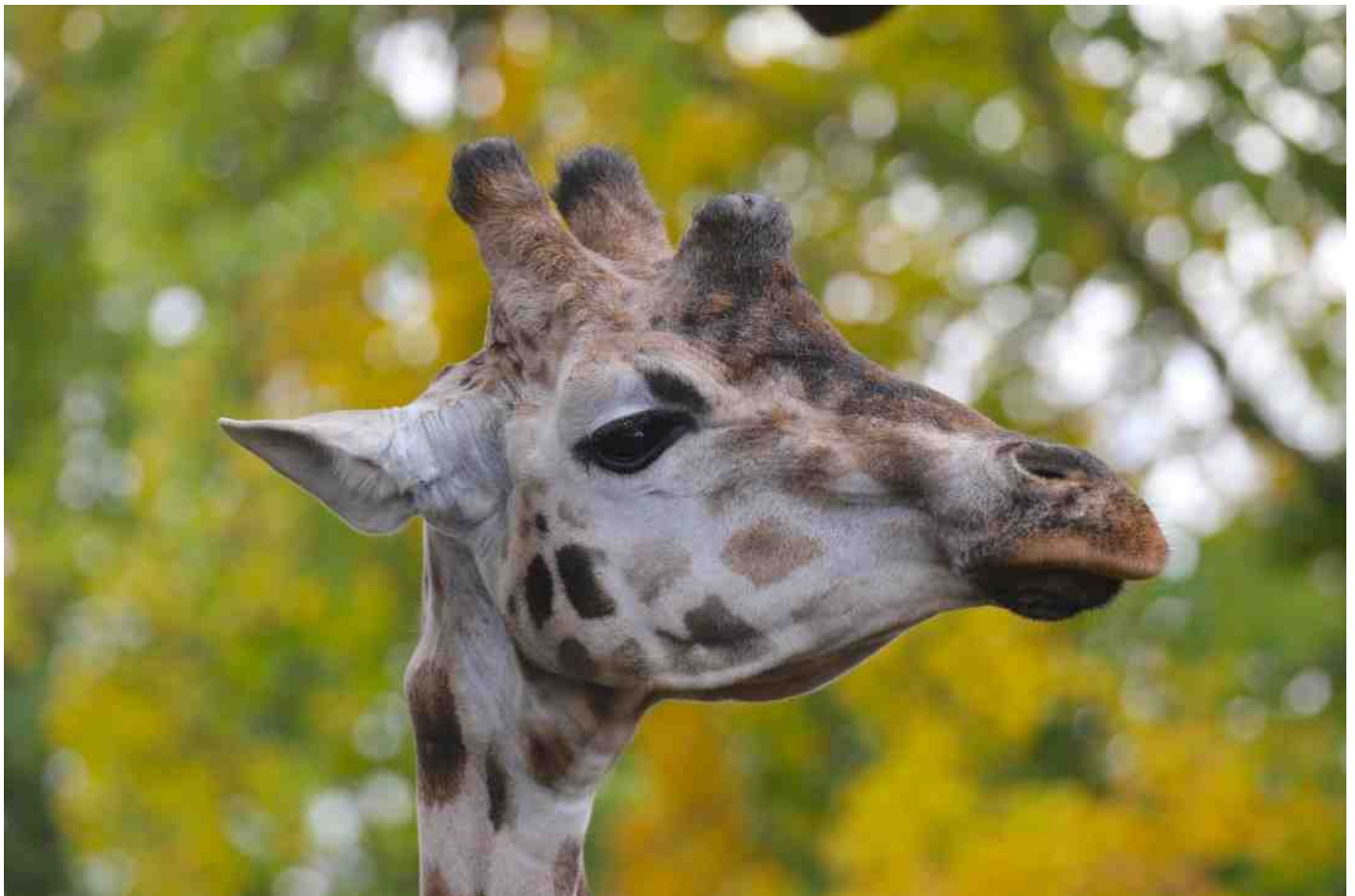

Foto: Mike Rodenburg

70 jaar Universele Verklaring van de Rechten van de Mens 1948 - 2018

Toon Vissers is lid van de WFBN

Op 10 december aanstaande is het zeventig jaar geleden dat de Verenigde Naties de Universele Verklaring van de Rechten van de Mens proclameerde. Al sinds de laatste verjaardag worden voorbereidingen getroffen om dit groots te vieren. De festiviteiten zijn gestart op 10 december vorig jaar in Parijs. Diverse activiteiten vinden plaats overal ter wereld tot aan de zeventigste verjaardag zelf om dit belangrijke gebeuren op te luisteren.

De Universele Verklaring is een mijlpaaldocument in de geschiedenis van de mensenrechten. Het is een gemeenschappelijke kwaliteitsstandaard voor alle volken en naties. Het geeft voor de eerste keer in de geschiedenis de fundamentele mensenrechten weer die universeel beschermd dienen te worden. Met meer dan 500 vertalingen is de Universele Verklaring het meest vertaalde document ter wereld.

Als gevolg van de wreedheden van de Tweede Wereldoorlog, werd de eerbied voor de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden opgenomen als één van de doelstellingen van het Handvest van de Verenigde Naties. Dit Handvest, van kracht geworden in oktober 1945, ligt ten grondslag aan de oprichting en functionering van de Verenigde Naties. Vóór het aannemen van dit Handvest was er nauwelijks sprake van volkenrechtelijke bescherming van de mensenrechten. In de Oudheid en de Middeleeuwen werd de mens niet erkend als een wezen dat recht had op individuele rechten en vrijheden: de gemeenschap ging boven het individu. In de periode van de Renaissance en het Humanisme begon dat te veranderen en kwam de individuele mens meer in het licht te staan. Vervolgens komen Hugo de Groot, Thomas Hobbes, Rousseau en Kant als pioniers van de emancipatie van het individu en van vrijheid.

Het ontstaan van de mensenrechten als wettelijk instrument wordt onder meer gemarkeerd door de *Bill of Rights* (Engeland 1689), de *Declaration of Independence* en de *Constitution of the United States* (1776) en de *Déclaration des Droits de l'Homme et du Citoyen* (Frankrijk, 1789). In de 19de eeuw zien we de ontwikkeling van het internationale (humanitaire) recht (Conventie van Genève, 1865).

De Universele Verklaring werd uiteindelijk geformuleerd door het Redactiecomité van de Mensenrechtencommissie van de Economische en Sociale Raad van de Verenigde Naties, onder voorzitterschap van Eleanor Roosevelt. Zij werd als drijvende kracht achter de Verklaring gezien.

Leden van het redactie-comité

De hele tekst van de Universele Verklaring werd opgesteld in minder dan twee jaar. In een tijd waarin de wereld in toenemende mate verdeeld werd in een oostelijk en een westelijk blok bleek het vinden van een gemeenschappelijke basis over de essentie van het document een kolossale taak.

De Universele Verklaring is een kort, kernachtig document dat slechts 30 artikelen telt. Het is de verdienste van het document alle eerdere grondwetten en documenten op dit terrein in een eenheid te hebben gebundeld en in een duidelijke taal te hebben geformuleerd. Het is in feite een verklaring van intenties en geen juridisch bindend document. De Universele Verklaring bevestigde krachtig en onomwonden de democratische idealen. Het gaat niet alleen om politieke en burgerlijke rechten maar ook om economische, sociale en culturele rechten. De grootste betekenis dankt de Verklaring wellicht aan het feit dat ze zich als universeel aanmeldt, van toepassing op alle landen en volken, overal en altijd, een nieuw feit in de geschiedenis van de mensenrechten.

De Universele Verklaring is een bron van inspiratie gebleken voor het instrumentarium aan teksten en instellingen dat sinds 1948 is gecreëerd, voornamelijk maar niet alleen door de VN. Uitschieters hierbij zijn de Europese Conventie voor de Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden (Raad van Europa, 1950), de VN-Verdragen over respectievelijk de economische, sociale en culturele rechten en de politieke en burgerlijke rechten (1966), de Amerikaanse Conventie van de Rechten van de Mens (1969) en de VN-Conventie inzake de Rechten van het Kind (1989). Daarnaast is er een indrukwekkend arsenaal aan verklaringen, overeenkomsten en verdragen die één of meer specifieke rechten

behandelen, zoals foltering, genocide, vluchtelingen, rassendiscriminatie en status van de vrouw. De verdragen (conventies) zijn juridisch bindend en er is een controlemechanisme op de naleving ervan. Meer recentelijk is er de Conventie voor Gehandicapten (2006). Voor Oudere Personen is er al een Politieke Verklaring en een internationaal Actieplan (2002). Dit jaar heeft de Algemene Vergadering van de VN het *Global Compact* voor Migratie aangenomen. Het is een intergouvernamenteel onderhandelde overeenkomst die de diverse dimensies van internationale migratie integraal behandelt.

Het VN instrumentarium is gaandeweg parallel ontwikkeld aan het toenemende belang van mensenrechten. De Mensenrechtenconferentie van Wenen (1993) leidde tot de instelling van de VN-Hoge Commissaris voor de Rechten van de Mens. Hij / zij geeft leiding aan het *UN Centre for Human Rights in Genève*.

In 2006 besloot de Algemene Vergadering van de VN om de VN Mensenrechtencommissie te vervangen door de VN Raad voor de Mensenrechten. Deze bestaat uit 47 leden, waarvan een derde elk jaar vernieuwd wordt.

De Hoge Commissaris is de functionaris die zich principieel uitspreekt voor de mensenrechten in het hele VN-systeem, die instanties voor mensenrechten helpt versterken, gelijkheid bevordert, discriminatie in al zijn vormen bestrijdt, verantwoording en wetgeving promoot, de democratie helpt bevorderen en de zwaksten in de maatschappij beschermt tegen alle vormen van menselijk misbruik.

Tot 1 september dit jaar vervulde de Jordaanse Prins Zeid Ra'ad al-Hussein deze functie. Vanaf 1 september is dat Michelle Bachelet, die eerder tweemaal president van Chili is geweest, evenals directeur van de Vrouwenafdeling van de VN.

Michelle Bachelet

De rechten van de mens hebben door de geschiedenis heen aan aandacht en belang gewonnen. De proclamatie van de Universele Verklaring is daarvan het onbetwiste hoogtepunt. Na de beëindiging van de Koude Oorlog kwamen de mensenrechten steeds meer in de belangstelling staan. De diverse groepen in de samenleving, vrouwen, minderheden, gehandicapten en senioren, gingen in toenemende mate hun belangen verdedigen. Vooral westerse regeringen gingen mensenrechten ook hanteren om dictatoriale regimes beter in het gareel te krijgen. Vaak was dit wel selectief en dan moesten mensenrechten wijken voor politieke en commerciële belangen. Met de opkomst van het populisme zijn de mensenrechten wat teruggedrongen. De Verenigde Staten hebben zich onlangs zelfs teruggetrokken als lid van de Mensenrechtenraad.

Mevrouw Michelle Bachelet is voortreffelijk gekwalificeerd om deze situatie het hoofd te bieden en we mogen haar, en de wereld, alleen maar succes wensen. Het recht, ook het mensenrecht, zal zegevieren.

Veel landen hebben een nationaal instrumentarium voor de behandeling van mensenrechten, ook Nederland. Het College voor de Rechten van de Mens werd in 2012 opgericht en nam de taken over van de Commissie Gelijke Behandeling. Het werd in 2014 geaccrediteerd door de Verenigde Naties met de zogeheten A-status.

Het College belicht en beschermt mensenrechten, bevordert de naleving van mensenrechten (inclusief gelijke behandeling) in praktijk, beleid en wetgeving, en vergroot het bewustzijn van mensenrechten in Nederland.

Federalisme is wederkerigheid

basis van menselijke verhoudingen

Frans M. Vermeulen,
secretaris WFBN

Taal is een menselijk fenomeen en dat betekent dat je het uitspreken van een woord kunt vergelijken met het gooien van een steen in een vijver: er ontstaan golfbewegingen die zich in steeds wijdere kringen van elkaar verwijderen. Neem nu bijvoorbeeld het woord 'vrede'.

In de maand september besteden we er weer extra aandacht aan. Menigeen denkt te weten wat het 'is'. Maar een ondernemer zal 'vrede' interpreteren als 'vrije markt' terwijl een laaggeschoolde hoopt op "een menswaardig inkomen en een fatsoenlijk huis." Elk mens redeneert de inhoud van het woord 'vrede' in de richting van zijn privébelang en dito interesse. Zo is het ook met het woord 'federalisme'. 'Nooit meer oorlog', zeiden we in 1945 en iedereen knikte instemmend. "Wereldregering" en menigeen dacht het als een ei van Columbus. Later werd federalisme ingevuld met 'Europese Economische Gemeenschap' en sinds 'Maastricht' en 'Lissabon' kwam het woord 'Unie' uit de verbale goochelaarshoed tevoorschijn. Het bijzondere van deze ontwikkeling is dat er kennelijk een meerderheid te vinden is die dit de 'normale' gang van zaken vindt als het gaat over 'de federalisering van Europa'. Maar heus, het is maar een interpretatie en geen al te beste.

Even een **intermezzo** in de vorm van een vraag: 'Moeten er werkgevers zijn op de wereld?' 'Doe niet zo gek!', zal ik ongetwijfeld naar mijn hoofd geslingerd krijgen en daarom vraag ik het nog maar eens met andere woorden: 'Hoe moet de menselijke arbeid op de wereld worden georganiseerd?' 'Ga tot de mier, gij luiaard, zie haar gangen en word wijs!', sprak ooit een joodse wijsgeer (Spr. 6;6). Dus: mieren werken, onvermoeid en altijd door, maar kijk: ze doen het zonder werkgevers. Toch 'weet' elke mier wat er gedaan moet worden. Mensen zijn geen mieren: zij maken plannen en gaan aan het werk. Maar dan komen de vragen:

Wie maken de plannen? Waarom en waarvoor?

Wie maakt uit wat urgent is en wat niet, en op grond waarvan?

Wie deelt de lakens uit, wie moet gehoorzamen, en op grond waarvan?

Wie maakt uit wat economie is?

'Zo oud als de mensheid is zijn er werkgevers en werknemers, dat is natuurlijk!', hoor ik van alle kanten. Nee hoor, dat is hoogst ónnatuurlijk en zelfs vrij nieuw, hoogstens zo'n 5000 jaar. In de oertijd, de tijd van de

hominiden (de mensachtigen), waren er **géén** werkgevers, geen slaven, geen ondergeschikten. Toch werd er gewerkt en niet zo zuinig. Het kwam aan op overleven, zijn of niet-zijn. Wat ik nu zelf zeg over arbeid is dit: a. **kiezen** van werk: ja, b. **verdelen** van werk: uiteraard, c. **geven** van werk: **nee**, natuurlijk niet, want wie zou dat zinvol kunnen doen in het belang van iedereen? Het is onderzocht: 30 procent van de Nederlandse werknemers vindt zijn werk niet zinvol, de andere 70 procent denkt er nooit over na. Geen wonder: als je de **keuze** (c. q. urgentie) van het werk overlaat aan de domkoppen, dan krijg je dit soort rare toestanden. Conclusie: wil op de wereld **zinvol** werk plaatsvinden, dan moeten alle werkgevers het veld ruimen en gewoon eens gaan werken, net als ieder ander. De manier waarop iemand tegen 'arbeid' aankijkt zegt bijna alles over de bril waardoor hij kijkt naar het fenomeen federalisme. Tot zover dit intermezzo, waarbij niemand mij hoeft uit te leggen dat hiermee de bestaande wereld op zijn kop wordt gezet[1]. Maar dat was ook de bedoeling.

Mensen zijn rare wezens: zij denken dat iets werkelijk zó 'is' als de meerderheid denkt dat het zó 'is'. Geen wonder dat we in een virtuele wereld verzeild raken: nepnieuws, nepwerk, neppresident, neppeloof, nepvrede, nepunie, *nepfederalisme*. Voormalig Joegoslavië en Tsjechoslowakije waren daar markante voorbeelden van, maar ook 'onze' eigen EU, waar eens de hele Europese Commissie moest aftreden, toen 'klokkenluider' Paul van Buitenen kon bewijzen dat ze fraudeerde (1999).

Federalisme dus: wat is echt, wat is fake, surrogaat, nep, leegte? Jan Marijnissen van de SP wist het - tot voor kort - zeker: 'De Europese Unie is een federatie, en die wil ik niet!' Arme Jan, ook al de kluts kwijt! Want een *unie* bestaat nu juist bij de gratie van de *afwezigheid* van federalisme, dus kreeg hij precies wat hij wilde. We zitten in feite met zijn allen midden in een taalmoeras met dat woord. Daarom geef ik het volgende te denken:

Federalisme heeft te maken met *fideel* handelen, met *fides*: vertrouwen geven en krijgen, en met *foedus*: gezworen pact. Het is de basis van menselijke verhoudingen: *wederkerigheid* (reciprociteit), equivalent van de joodse tora, het christelijke evangelie en de islamitische koran. Het is de overstijging van het Romeinse "do ut des"[2] dat in de Middeleeuwen de feodale verhoudingen bepaalde en tot op de dag van vandaag koppig standhoudt in met name de werkgever-werknemer-relatie en de rechten en plichten die samenhangen met je nationaliteit. Wie uitgaat van *bestaande* situaties (Russische Federatie, USA, Brazilië, EU, België, maar ook de FNV bijvoorbeeld) en denkt daarmee op het spoor te komen van wat federalisme *is*, wens ik goede reis! Want die raakt steeds verder van het padje af, zoals Frits Bolkestein die beweerde: "De EU kan nooit een federatie zijn, want er is geen

Europees volk, geen Europese cultuur, geen Europees rechtsstelsel, geen Europese taal en geen Europese publieke opinie." (Zie: Wetenschappelijk Instituut van de CU, 9 april 2013). Hij kreeg ter plaatse repliek van Piet Hein Donner, vice-president van de Raad van State:

"Europese samenwerking is belangrijk voor het behoud van culturele verscheidenheid. Die verscheidenheid kan alleen voortbestaan **"als de band die allen bijeenhoudt niet ter discussie staat."**

Een krachtige uitspraak, waar ik volledig achter sta. Donner is hiermee een federalist, zelfs als hij een verkeerde uitleg zou geven aan dat woord.

Eerder heb ik gesteld: 'Een gezin functioneert alleen goed, als het in de kern een federatie is.' In een gezin wordt niet gestemd als er een belangrijke beslissing moet worden genomen. Ieder lid hoort erbij, met zijn positieve en negatieve eigenschappen. Iedereen mag fouten maken en wordt daar niet op afgerekend. Fouten worden hersteld binnen het kader van saamhorigheid. Allen zijn kwetsbaar, behoeftig en beperkt, liet ik op 14 maart jl. tijdens het 70 jarig jubileum van de WFBN weten. Saamhorigheid en wederkerigheid ("reciprokeco" in het Esperanto) kunnen alleen iets betekenen als allen gelijkwaardig worden behandeld en als *persoon* worden gerespecteerd, niet om wat ze presteren of omwille van de functie die ze bekleden, maar om hun betekenis voor allen zonder onderscheid. Er bestaan geen 'onbelangrijke mensen'. Mensen zijn altijd belangrijk: dat is in wezen ook de kern van het beginsel 'oordeel niet' en het krediet dat elk mens nodig heeft om zinvol te kunnen participeren.

Kortom: als de WFBN het woord 'federalisme' blijft omarmen als een abstract structureel politiek begrip, dan zal alle energie, geld en tijd verdampen in een moeras van misverstand en tegengestelde belangen. Dan krijg je uitspraken die lijnrecht tegenover elkaar staan. We zakken dan steeds dieper in een moeras van onbegrip. Dus adviseer ik: lees nou nog eens wat de drie inleiders zeiden op 14 maart 2018, dan kan het zomaar gebeuren dat een zwevende WFBN weer terugkeert naar moeder Aarde om eindelijk na zoveel jaren pas op de plaats een stap verder te komen. De burgemeester van Dronten gaf een duidelijk signaal af: federalisme kan alleen plaatsvinden in *kleinere eenheden*, waarin mensen *persoonlijk* kunnen ervaren wat federalisme is. Hoe zou je anders de geest, de bedoeling en de praktijk van het federalisme aan volgende generaties kunnen doorgeven?

[1] De kwestie is actueel: nadat ik dit artikel had geschreven in het weekeinde van 11 en 12 augustus verscheen op 13 augustus jl. een artikel in BN/DeStem onder de titel 'De mythe van de zelfsturing'. 'Buurtzorg', een organisatie met 14.000 (!) werknemers kent geen leidinggevend, maar in de gemeente Hollands Kroon werd zelfsturing een mislukt experiment. Het is dus **niet** mythisch, maar vereist een omdenken.

[2] "Do ut des" = ik geef opdat ik krijg, is niet hetzelfde als wederkerigheid. De horige in de Middeleeuwen moest

zijn heer gehoorzamen en kreeg daarvoor een blijvende vestigingsplaats en bescherming. De heer op zijn beurt was verplicht zijn horigen bescherming te geven en deed dat om verzekerd te zijn van zijn welstand. "Do ut des" gaat dus uit van de ongelijkwaardigheid van mensen en vindt een *modus vivendi* om die in stand te houden. De huidige federaties bevinden zich in het do-ut-des-paradigma en zien het meer als een noodzakelijk kwaad.

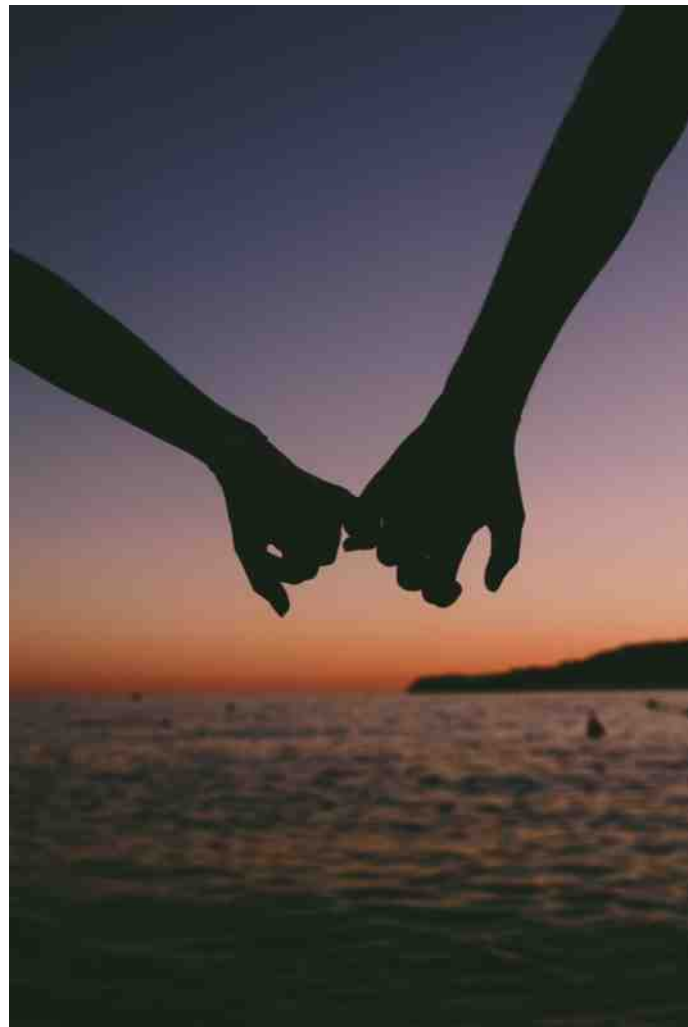

Foto: Valentin Antonucci (Unsplash)

ani ie'dodi wedodi li

Ik ben van mijn liefste en mijn liefste is van mij

Gerlykheid — vertrouwen — en liefde, zij het
richtsnoer tussen personen en volken.

Honesty — confidence — and love, has to be the
line of action between individuals and nations

Wilhelmina.

WFM-Congres, 9 - 13 juli 2018, Den Haag

Verslag door Marjolijn Snippe

As world federalists, we view the world as one society embracing all of humanity in all its diversity.

(Preambule van de statuten van de World Federalist Movement)

De WFBN is een lid-organisatie van de World Federalist Movement (WFM). De WFM werd opgericht in 1947 en heeft consultatieve status bij de Verenigde Naties. Het is een van de weinige NGO's in de wereld die zich specifiek richt op mondiale constitutionele verandering.

Het 27e Congres van de (WFM) vond plaats van 9 tot 13 juli in Den Haag. De WFBN was goed vertegenwoordigd met de gedelegeerden Jan Willem van Leenhoff, Ton Macel en Marjolijn Snippe, en waarnemers Paul Berendsen, Ben Cornelissen en Emile van Essen. Verder waren er gedelegeerden uit Denemarken, Noorwegen, Engeland, Canada, de Verenigde Staten, Frankrijk, Italië, Japan, India, Israël*, Argentinië, Duitsland en Australië.

De Argentijn Fernando Iglesias werd gekozen als co-president van de WFM, samen met Lloyd Axworthy, voormalig minister van Buitenlandse Zaken van Canada.

De verkiezing van Iglesias, alsook een aantal nieuwe (veelal jongere) leden van het Executive Committee, betekent een verandering in leiderschap van de organisatie. Ook WFBN-bestuurslid Marjolijn Snippe werd gekozen in het *Executive Committee*. Tegelijkertijd heeft Bill Pace aangegeven minder te willen gaan werken. De vacature voor Executive Director is inmiddels opengesteld. Zie: http://www.wfm-igp.org/sites/default/files/documents/wfm_executive_director_posting_august_2018.pdf

Resoluties

Het WFM-Congres herbevestigde het streven van de organisatie naar mondiale rechtvaardigheid, vrede en democratie. Er werd een resolutie aangenomen waarin de WFM zijn primaire doel van institutionele opbouw door middel van de hervorming en verbetering van bestaande internationale instellingen en de totstandkoming van nieuwe democratische supranationale instellingen herbevestigde. Het doel is om over te gaan van internationale anarchie naar wereldfederalisme en democratisch mondiaal bestuur teneinde de urgente problemen van onze interdependente wereld te kunnen oplossen.

Groepsfoto van gedelegeerden naar het 27e Congres van de World Federalist Movement in Den Haag (Foto: Ole Witt)

Ook werd een resolutie aangenomen die een oproep steunde van de Japanse Parlementaire groep voor Wereldfederatie tot parlementariërs wereldwijd om gelijksoortige parlementaire groepen op te richten met als doel democratisch mondiaal bestuur en wereldfederatie te promoten.

Een andere resolutie gaf "in principe" steun aan het concept van een wereldgemeenschap van democratische staten als één van de mogelijke eerste stappen naar een democratische wereldfederatie.

Programma's

Programma's die aan de orde kwamen op het WFM-Congres waren o.a. de Coalitie voor het Internationale Strafhof (CICC), de campagne voor een Parlement bij de Verenigde Naties (CUNPA), de Coalitie voor de Responsibility to Protect (ICRtoP), de Coalitie voor een Latijns-Amerikaans Hof voor Transnationale Georganiseerde Misdaad (COPLA), het Mondiale Partnerschap voor de voorkoming van Gewapend Conflict (GPPAC), en het burgerinitiatief voor een VN-hervormingstop in 2020 (UN2020).

Beleid

Ook werd er gesproken over het beleid van de WFM. Tijdens dit congres lag de nadruk op het actualiseren van zogenaamde opkomende kwesties (*emerging issues*) zoals

- mondiale belastingheffing,
- artificiële intelligentie en cybersecurity,
- zelfbeschikking en hoe om te gaan met diversiteit,
- migratie en vluchtelingen, en
- de kleiner worden ruimte voor burgerorganisaties (*shrinking space for civil society*).

Transnationale werkgroepen

De vergadering besloot tot het opzetten van een aantal transnationale werkgroepen die federalistische oplossingen voor mondiale problemen kunnen aandragen in samenwerking met externe experts en belanghebbenden. Onderwerpen die transnationale werkgroepen behandelen zijn:

1. Klimaatverandering en ecologie
2. Financiële regulering van de wereldeconomie
3. Vrede en veiligheid, ontwapening en terrorisme
4. Migratie en minderheden
5. Regulering van AI en ontwrichtende technologieën.

WFM statutenwijziging

Als belangrijk onderdeel van interne hervorming heeft de WFM de eigen organisatie gestroomlijnd. Een van de belangrijkste veranderingen is dat de *Council* (Raad) en het Congres tot één orgaan werden omgesmeed. Het *Executive Committee* (uitvoerend comité) en het tweesterlijks Congres vormen vanaf nu de organisatie.

Het WFM-Congres in 2020

Het is de intentie om het volgende WFM-Congres in 2020 te laten plaatsvinden in Japan. Het *Asian Youth Centre* (AYC) stelde voor om het komende WFM-Congres in 2020 te organiseren. Ook WFM-Japan deed een soortgelijk

voorstel. Er wordt nu onderzocht wat de precieze mogelijkheden zijn, waaronder bijeenkomsten in Tokyo, Osaka en Hiroshima, en ook de mogelijke coördinatie met de *United Nations University* om stil te staan bij de herdenking van 75 jaar na het einde van de Tweede Wereldoorlog, alsmede de viering van 75 jaar Verenigde Naties. Het uitvoerend comité heeft de verkiezing goedgekeurd van Mr. Toshiki Kaifu, President van WFM-Japan en voormalig Premier van Japan, als Erevoorzitter van het congres voor de periode 2018-2020.

Boekpresentatie

Het wereldburgerschap en de noodzaak om de mondiale democratie te versterken kwam ook aan de orde bij de presentatie van het nieuwe boek *A World Parliament: Governance and Democracy in the 21st Century*, geschreven door Jo Leinen en Andreas Bummel. De redactie kan u dit boek met groot vertrouwen van harte aanbevelen!

Van links naar rechts: Jo Leinen, lid van het Europees Parlement; Andreas Bummel, secretaris-generaal van de Campagne voor een Parlementaire Assemblee bij de Verenigde Naties; en de nieuw gekozen WFM co-president Fernando Iglesias.

De boekpresentatie werd ingeleid en gemodereerd door Florencia Gor uit Argentinië, de nieuw gekozen voorzitter van het WFM-Congres. Er werd gesteld dat mondiale democratie en wereldfederalisme de wereldwijde afbraak van democratie kan balanceren en een tegenwicht biedt voor populistisch nationalisme.

Van links naar rechts: Jo Leinen, Florencia Gor, Andreas Bummel

WFM-congres XXVII Verklaring over de rechten van migranten

Verwelkomende de verklaring van de burgemeester van Ventotene, de geboorteplaats van Europees en wereldfederalisme, die in september 2017 pleitte voor migrerende gezinnen met kinderen om naar het eiland te verhuizen om samen met de plaatselijke bewoners te leven om de lokale economie en gemeenschap weer op te bouwen.

Erkennende dat mensenrechten en waardigheid universeel van toepassing zijn op alle individuen en niet willekeurig kunnen worden ontkend.

Erkennende dat vrijheid van verkeer nog steeds een voorrecht is dat willekeurig op rijkdom en nationaliteit is gebaseerd.

Erkennende dat de bedreigingen waarmee burgers over de hele wereld worden geconfronteerd hen dwingen hun huis te ontvluchten of te streven naar een beter leven en over de nationale grenzen reizen.

Erkennend dat de ultieme oplossing voor de vluchtelingencrisis niet is mensen naar andere delen van de wereld met grotere economische kansen, vrede en veiligheid te laten reizen, maar in plaats daarvan economische kansen, vrede en veiligheid in alle delen van de wereld te verwezenlijken door middel van het creëren van internationale instellingen die daartoe in staat zijn.

Erkennende dat er geen migratiecrisis is, maar een crisis in het bieden van een humane, efficiënte en eerlijke behandeling van migranten.

Erkennende de toename van anti-migrantenretoriek in de ontvangende landen, wat leidt tot een toename van onmenselijk beleid bij de verwerking en detentie van migranten en vluchtelingen.

Ondersteunt het WFM-congres het recht van migranten op een eerlijke en humane behandeling door ontvangende regeringen in alle stadia van het migratieproces en ondersteunt het WFM-congres het werk voor een alomvattend en visionair UN Compact over migratie.

Den Haag, juli 2018

Foto's WFM-Congres

Keith Best, Nick Christie, Fernando Iglesias, James Arputharaj Williams, Takehiko Uemura, Jo Leinen, Bill Pace

In vergadering

In vergadering

Werldfederalisten

*Oded Gilad, gedelegeerde uit Israël, diende voor deze editie van Eén Wereld een bijdrage in over een wereldfederalistisch perspectief op het Israëlisch-Palestijnse conflict. Zie pagina 22 ev.

Statuut van Rome twintig jaar van kracht

Werldfederalisten op bezoek bij Internationaal Strafhof

De deelnemers aan het WFM-Congres gingen op excursie naar het Internationaal Strafhof. Ondersteuning van het Internationaal Strafhof is één van de belangrijkste programma's van de WFM. WFBN-lid Ben Cornelissen doet verslag van de excursie.

Een aparte dag is dinsdag 10 juli 2018. In de ochtend van de tweede dag van het werldfederalistencongres in Den Haag gaan de buitenlandse gasten een heel speciale instelling bezoeken, het ICC zoals het in de gehele wereld bekend staat, voluit het *International Criminal Court*.

Een markant gebouw is dit Internationaal Strafhof aan de Oude Waalsdorperweg, een enclave in ons land: wie er binnengaat is tevoren aangemeld en laat zijn identiteitspapieren zien, want het is als het ware een stukje buitenland met andere rechtsmacht en wel die van de onafhankelijke internationale organisatie. Op 17 juli 1998 aanvaardden 120 staten het "Statuut van Rome" de juridische basis ervan.

Doelstelling is te helpen voorkomen dat plegers van misdrijven die de internationale gemeenschap aangaan meestal helemaal vrijuit gaan, ja, ontsnappen aan de noodzakelijke rechtsvervolging. Het Statuut van Rome is op 1 juli 2002 van kracht geworden. De misdrijven, die bestraft worden, liegen er niet om. Genocide, oorlogsmisdaden en misdrijven tegen de menselijkheid die na die datum zijn begaan.

Alom in de wereld leefde lang de wens een permanent strafhof te hebben als stok achter de deur om volkerenmoord daadwerkelijk tegen te gaan en afspraken te maken om deze moordpraktijken, weliswaar achteraf, te bestraffen. Een dergelijk anarchistisch optreden van de machthebbers tegen onschuldigen dient aan de kaak te worden gesteld. Voorkomen zou beter zijn, maar dat is op dit moment nog toekomstmuziek.

Het ICC heeft rechtsmacht over de meest ernstige misdrijven. In het Statuut van Rome en op andere wijze worden deze genoemd. Zo heeft het Hof verder jurisdictie over het misdrijf "agressie" dat aan de orde kwam tijdens de in 2010 in Oeganda gehouden conferentie over het Rome Statuut. Het Hof kan de jurisdictie slechts uitoefenen over dergelijke internationale misdrijven, indien deze – van een staat die bij het statuut partij is – op het grondgebied van die staat zijn begaan. Dat geldt ook voor diens onderdanen.

Het Hof is bedoeld als aanvulling op nationale strafrechtssystemen en niet als vervanging hiervan. De aanklager van het Hof gaat aan het werk indien de Veiligheidsraad verzoekt een onderzoek in te stellen. Ook op eigen initiatief kan de aanklager een onderzoek instellen. Dit wordt *proprio motu* genoemd. Drie onafhankelijke rechters van de Kamer van Onderzoek van het Hof geven dan hun mening / goedkeuring voordat tot actie wordt overgegaan. Ten slotte kan een verdragsstaat een situatie waarover het Hof rechtsmacht heeft aangeven bij de aanklager.

Bijzonder aan het Hof is, dat niemand zich mag onttrekken aan strafrechtelijke vervolging ook al is hij of zij staatshoofd, lid van de regering of het landelijk parlement. Militairen zijn aansprakelijk voor de misdrijven van hun ondergeschikten. En voor het eerst in de geschiedenis mogen slachtoffers de rechtsgang bijwonen en schadevergoeding vragen. Desgewenst krijgt zo iemand ondersteuning en bescherming. Hiervoor is een fonds beschikbaar.

Het bezoek aan het Internationaal Strafhof van de welgeteld 45 werldfederalisten, die hierover alle informatie kregen, was een unieke ervaring.

Werldfederalisten bij het Internationaal Strafhof

BOEKEN

Gelezen door Piet Visscher, lid van de WFBN

"Patronen van bedrog", Willem Middelkoop c.s., 2018, en "Bullshit Jobs", David Graeber, 2018

Twee boeken die ernstige twijfel zaaien over de kwaliteit van onze westerse beschaving.

Het boek *Patronen van bedrog* stelt op basis van langdurig, diepgravend onderzoek vast dat met name Amerika door zijn leiders en hun achterban (het financieel, militair-industrieel complex) is misleid over de reden en achtergrond van het veelvuldig onrechtmatig optreden tegen hen-onwelgevallige-regeringen en situaties. Dat door middel van intriges, valse berichtgeving, provocatie (ook door zg. terroristen) om militair ingrijpen te rechtvaardigen. Vaak door de angst voor het communisme (in de USA zusje van het socialisme) aan te wakkeren. Europese regeringen volgden daarin klakkeloos en dikwijls met militaire bijdragen, soms onder het mom van 'humanitaire missie'.

In *Bullshit Jobs* beschrijft David Graeber op basis van wetenschappelijk onderzoek

1) dat in de laatste halve eeuw het aandeel van de z.g. dienstensector explosief is gestegen tot ver boven dat van de agrarische en industriële sector. Die sectoren daalden gestaag verder bij tamelijk stabiel inkomen, terwijl de lonen in de dienstensector en met name bij de banken, financiële en adviesbureaus enorm stegen. Het aandeel in het BBP is daarmee ook duidelijker.

2) dat veel medewerkers in die sectoren hun werk niet als zinvol ervaren, laat staan als bijdrage aan het welzijn in algemene zin, soms als heel deprimerend en beneden hun stand qua opleidingsniveau, volgens Graeber tot wel 40% van alle werknemers in de USA. De meesten verduren en verdringen die pijn om het inkomen niet te verliezen. De invloed op hun eigen welzijn en dat van hun gezin en relaties legt een sluier over de hele gemeenschap omdat wij allen liever de schijn ophouden van de huidige materiële welvaart, en om die reden toch hoog scoren op de geluksschaal.

3) dat het bovengenoemd financieel, industriële complex via haar macht wereldwijd regeringen in haar greep houdt met marktdenken en economische groei.

4) dat deze situatie ons gevangen houdt zoals in de

middeleeuwen de feodale samenleving deed door eer, ridderschap, kerk etc.

5) dat deze scheefgroei niet houdbaar of duurzaam kan zijn en dus tot verandering moet leiden. Graeber ziet een basisinkomen als deel van de oplossing.

Uit de in beide boeken beschreven situaties blijkt dat het westen, naast een onwettig en onder valse voorwendsels optreden en manipuleren, de schijn ophoudt van het nastreven van een gezonde wereldorde en een beter niveau van beschaving.... en wij deden er het zwijgen toe...

Eveneens gelezen door Piet Visscher

In zijn boek: *Je moet je leven veranderen* (Frankfurt am Main 2009) geeft Sloterdijk aan het eind een exposé over beschaving als immuniteit: binnen een sociale groep (kerk, land, etnische groep) heb je geleerd je te gedragen, aan te passen, je doet mee en wordt immuun voor verbale kritiek en 'bedreigingen'.

Hij noemt dat immuniteitsstructuren. Je hebt een veilig gevoel omdat je je aan de vaak ongeschreven regels houdt. De beschaving op kleine schaal, binnen zo'n eenheid kan zo heel waardevol worden: respect voor elkaars eigenheid, acceptatie van gelijkheid, van homo's, teruglopende cijfers van misdaden en ongevallen, betere zorg. De beschaving op 'grote schaal', die tussen landen, volken en rassen zal op eenzelfde niveau moeten worden gebracht noemt hij co-immunisme. Tot zover mijn interpretatie.

Fragmenten uit het boek:

"...het inzicht dat gemeenschappelijke levensbelangen van de hoogste orde alleen verwezenlijkt kunnen worden binnen een horizon van universele coöperatieve vormen van ascese.... Dit inzicht vraagt om een macrostructuur van wereldwijde immuniseringen, anders gezegd een co-immunisme."

"... De geschiedenis van het te klein opgevatte eigene en van het te slecht behandelde vreemde vindt haar einde op het moment dat een wereldwijde co-immuniteitsstructuur ontstaat die op respectvolle wijze rekening houdt met de afzonderlijke culturen, de particuliere belangen en de lokale solidariteiten. Deze structuur zou een planetair formaat krijgen zodra de door netwerken overwelfde ... Aarde zou worden opgevat als het eigene en het dusver overheersende uitbuitende excès als het vreemde."

Sloterdijk haalt de filosoof Hans Jonas aan die zegt: "Handel zo dat de gevolgen van je handelen samengaan met het voortbestaan van echt menselijk leven op Aarde."

Gelezen door Jan Willem van Leenhoff, lid van de WFBN

Sadet Karabulut & Jip van Dort: PERMANENTE OORLOG - Waarom de oorlog tegen het terrorisme beëindigd moet worden. Uitgave: SP juni 2018, 81 bladzijden

Sinds 2001 is het westen onder leiding van de Verenigde Staten verwickeld in een eindeloze Oorlog tegen het Terrorismisme in het Midden-Oosten en daarbuiten. Deze militaire interventies, bezettingen, luchtbombardementen en geheime operaties hebben, anders dan beloofd, niet geleid tot minder, maar juist veel meer terrorisme, ook in Europa. Vele honderdduizenden doden en miljoenen vluchtelingen zijn ook een resultaat van dit optreden. De *War on Terror* is mislukt, maar ook permanent geworden. Na zeventien jaar vechten is er nog altijd geen enkel zicht op een einde aan het zinloze bloedvergieten. Dat is waanzin. Het is de hoogste tijd het roer drastisch om te gooien.

Als de omstandigheden juist zijn, kan opgetreden worden. VN-vredesoperaties, die geen verkapte oorlogsmisaties zijn en voldoen aan de criteria van legitimiteit, proportionaliteit en effectiviteit, kunnen gesteund worden.

Wat zou er gebeurd zijn als de wapeninspecteurs van de VN begin 2003 in Irak meer tijd hadden gekregen om vast te stellen dat het land niet over massavernietigingswapens beschikte? Was Irak dan niet op illegale wijze binnengevallen en vernietigd? Zouden ons meer dan een miljoen doden bespaard zijn gebleven? Zou IS niet zijn ontstaan? Zouden gruwelijke aanslagen in Europa achterwege zijn gebleven? Zouden er minder vluchtelingen naar Europa zijn gekomen?

Hieruit volgt dat de VN versterkt moet worden. De oorlog tegen Irak, toen zonder VN-mandaat werd opgetreden, en de NAVO-oorlog in Libië, toen een VN-mandaat voor burgerbescherming werd misbruikt voor 'regime change', hebben de VN grote schade berokkend. Recent illegaal militair optreden, bijvoorbeeld van Turkije in het noorden van Syrië vanaf januari 2018 en de Amerikaans-Frans--Britse aanval tonen aan dat cruciale principes van de VN nog altijd onder grote druk staan.

Elke vorm van illegaal optreden buiten de VN om moet voorkomen worden. Tegelijk moet gezocht worden naar manieren om de VN meer legitimiteit te geven, bijvoorbeeld door de Veiligheidsraad uit te breiden, waardoor het meer een afspiegeling van de wereldbevolking wordt. De Veiligheidsraad van de VN, die nu nog een product is van de overwinnaars van de Tweede Wereldoorlog, moet worden gedemocratiseerd.

Het is onacceptabel en hypocriet dat coalities van bereidwilligen zich niet onttrekken om biljoenen dollars te besteden

aan zinloze oorlogvoering, maar dat keer op keer onvoldoende tegemoet wordt gekomen aan hulpverzoeken van de Verenigde Naties, die een fractie van de kosten van de *War on Terror* omvatten.

Verantwoordelijken voor schendingen van het internationaal recht en agressieoorlogen moeten rekenschap afdragen. Het is onacceptabel en gevaarlijk dat verantwoordelijken voor ernstige oorlogsmisdaden en martelpraktijken niet worden bestraft.

Esperanto-vertaling

Daŭra milito

Ekde 2001 la okcidento sub la estrado de Usono estas implikita en senfina Milito kontraŭ la Terorismo en la Mez-Oriento kaj ekstere. Tiuj militaj intervenoj, okupoj, aerbombardadoj kaj sekretaj operacoj ne kondukis, alie ol promesite, al malpli, sed ĝuste multe pli da terorismo, ankaŭ en Eŭropo. Ankaŭ multaj centmiloj da mortintoj kaj milionoj da rifuĝintoj estas rezulto de tiu interveno. La Milito kontraŭ Teroro malsukcesis, sed ankaŭ daŭras. Post dek sep jaroj da batalo ankoraŭ ĉiam ne vidiĝas fino de la sensenca sangoverŝado. Tio estas frenezo. La tempo urĝas draste rapide ŝanĝi la direkton.

Kiam la cirkonstancoj estas konvenaj oni povas interveni. Pacoperacoj de Unuiĝintaj Nacioj, kiuj ne estas kaŝitaj militmisioj kaj plenumas la kriteriojn de legitimeco, proporcieco kaj efikeco, povas esti subtenataj.

Kio estus okazinta se la armilinspektistoj de UN komence de 2003 en Irako estus ricevintaj pli da tempo por konstati ke la lando ne disponas amasdetruarmilojn? Ĉu tiam Irako ne estus kontraŭleĝe invadita kaj detruiĝinta? Ĉu pli ol unu miliono da mortintoj estus ŝparitaj? Ĉu IS ne estus estiĝinta? Ĉu abomenindaj atencoj en Eŭropo ne estus okazintaj? Ĉu malpli da rifuĝintoj estus venintaj al Eŭropo?

El ĉi tio sekvas ke UN estu plifortigita. La milito kontraŭ Irako, kiam oni intervenis sen UN-mandato, kaj la NATO-milito en Libio, kiam UN-mandato por civitanprotektado estis misuzata por 'reĝimŝanĝo', kaŭzis grandan damaĝon al UN. Freŝdata kontraŭleĝa milita interveno, ekzemple de Turkio norde en Sirio ekde januaro 2018 kaj la usona-franca-britia atako montras ke la decidaj principoj de UN ankoraŭ estas minacataj.

Ĉia formo de kontraŭleĝa interveno ekster UN estu preventata. Dume oni devas serĉi manierojn por doni pli da legitimeco, ekzemple plivastigi la Sekureckonsilion, per kio ĝi bone spegulos la tutmondan loĝantaron. La Sekureckonsilio de UN, kiu nun ankoraŭ estas produkto de la venkintoj de la Dua Mondmilito, estu demokratigata.

Estas neakceptable kaj hipokrite ke koalicioj de komplezantoj ja estas pretaj elspezi multnombrajn dolarojn por sensenca militado, sed ke oni fojo post fojo nesufiĉe kontentigas la helpopetojn de UN, kiuj ampleksas frakcion de la Milito kontraŭ Teroro.

Tiuj kiuj respondecas pri malobservado de la internacia juro kaj agresmilitoj, devas konfronti proceson. Estas neakceptable kaj danĝere ke tiuj kiuj respondecas pri gravaj militkrimoj kaj torturpraktikoj, ne estas punataj.

Gedachten van Piet Visscher

Piet Visscher (1925) is lid van de WFBN

Bewustzijn

Het bewustzijn van de mens werd in de evolutie voorafgegaan door eigenschappen en vermogens van cellen, planten en dieren die bleken te kunnen communiceren en samenwerken op voor ons niet beschikbare manieren. Planten via chemische stoffen, dieren via zg. instinct. Leven begint met (cel)delen! Is dat misschien een basisprincipe van leven?

Wij zijn aangewezen op onze zintuigen, maar worden door wetenschap en techniek geholpen met allerlei aanvullingen, "verlengstukken" en capaciteiten.

Internet met al zijn mogelijkheden zou een uitbreiding van bewustzijn kunnen brengen die ons in staat stelt elkaars motieven te begrijpen, elkaars fouten en tekortkomingen te leren accepteren en alles met allen te delen. Een ontspannen wereldsamenleving zou in zicht komen. Utopie of mogelijkheid?

(Vrij naar Teilhard de Chardin: *Het verschijnsel mens*)

Schijnwerkelijkheid

Leven wij "blanken" in een schijnwerkelijkheid? Is het zo erg? Een paar aannames:

- Vrijhandel is eerlijk...
- Vrije markt maakt op den duur een einde aan armoede...
- Mensenrechten zorgen voor gelijkheid en welzijn...
- Internationale rechtspraak zal alles rechtzetten...
- De beschaving schrijdt voort...

- Heeft vrijhandel niet geleid tot vrije economische zones, kinderarbeid, uitbuiting?
- Vrije markt leidde tot verschuiving van de werkelijke macht naar bedrijven en de financiële 'bovenbouw' die alleen op winst uit is. Het leidt tot uitsluiting van de armen en toename van hopelozen die grond en tradities, resp. die zekerheid en vertrouwen kwijtraken wereldwijd. Ja, gemiddeld daalt het armoedecijfer...
- Mensenrechten worden beleden maar blijken ondergeschikt aan belangen. We kijken weg van onrecht, onderdrukking en steunen multinationals en dictators.
- Internationale rechtspraak kan alles rechtzetten? Is de basis dan wel recht? Ongelimiteerde eigendom, identiteit en eigendom aan bedrijven toekennen, zodat ze rechten op bodemschatten en water kunnen verwerven ten koste van bewoners? Hammoerabi begon met eigendom en hiërarchie in wetten vast te leggen. Zitten we daar nog steeds aan vast?
- Voortschrijdende beschaving.... Dankzij ons?

Economische orde?

Is dit ordelijk:

- Eindige grondstoffen in Afrika, Amerika en elders halen ten koste van de armsten, vaak slaven van nietsontziede militaire groepjes, die een legertje opbouwen met Westers geld en wapens.
- Het militair/industriële complex houdt wapenindustrie in stand met de mythe van het kwaad in de mens dat altijd vijandschap en strijd zal opleveren ("is nooit anders geweest") en bevordert dus angst, nationalisme, wij-zij denken en verdient aan oorlogen en onderdrukking. Daarmee opgeroepen haat en vijandschap maken de cirkel rond.
- Aandeelhouders, effectenbeurzen en financiële wereld steunen deze ongewenste herhaling van ellende vanwege de exorbitante winsten en zogenaamde werkgelegenheidsaspecten.
- Het loont dus om misbruik te maken van het ontbreken van rechtspraak en kadaster, het loont om politici om te kopen of met lobbyen te misleiden. Het inzetten van sluwe juristen naast het beïnvloeden van media en wetenschap (betaalde studies) helpen de illusie in stand te houden dat we nu eenmaal "in deze werkelijkheid leven". Zie ook het boek van W. Middelkoop c.s. *Patronen van Bedrog*, mei 2018.

Vrijhandel

TTIP, CETA etc.

Vrijhandel is op zich een goed idee.

Maar is het bevorderen van handel tussen in vele opzichten bevoorrechte landen wel een goed idee? Minder belasting bij grenspassage: prima, maar:

Andere, armere landen blijven voor hun handel hoge belastingen betalen en worden zo de dupe van een bilateraal systeem. Er wordt in die landen niet geïnvesteerd vanwege te laag of onzeker rendement. Ze kunnen vaak alleen nog grondstoffen leveren die moeizaam worden gewonnen al of niet met slavenarbeid onder dwang van louche milities of falende leiders.

Resultaat: armen worden armer, "economische" vluchtelingen, grensversterking, meer defensie en "oorlogsspanningen", bloeiende wapenindustrie, gelukkige aandeelhouders.

Citaten

Alvin Toffler, futuroloog in zijn boek "De Derde Golf", 1980

"In de onrustige tijden die ons in de nabije toekomst te wachten staan, zullen de elites van alle industriële samenlevingen - zo gewend geraakt aan het feit dat zij het zijn die de regels stellen - naar alle waarschijnlijkheid hetzelfde lot ondergaan als de feodale heersers uit het verleden." "Kortom, we gaan in de richting van een mondiaal systeem, bestaand uit eenheden die even fijn vertakt zijn als hersencellen, een stelsel dat daardoor qua organisatievorm nauwelijks te vergelijken is met een afdelingsgewijs opgebouwde bureaucratie."

"Nu ons beeld van de natuur en de materie wordt gewijzigd, ondergaat de nationale staat zelf een verandering - wederom een stap op weg naar een beschaving van de De Derde Golf."

Op de puinhopen van de crisis – Naar de Europese Republiek*

Door Jan Willem van Leenhoff,
lid van de WFBN

Terwijl de Europese Unie de crisis maar niet te boven komt, ontwerpt de politicoloog Ulrike Guérot een blauwdruk voor een sociaal en democratisch Europa, waar natiestaten verdwenen zijn en mensen boven multinationals gaan. Utopisch? Zeker, maar ook noodzakelijk.

De EU-architecten hebben nooit de burgers op de eerste plaats gezet. Er zijn genoeg economische drijfveren om een interne markt te creëren en de euro in te voeren, maar er zijn geen economische drijfveren voor een waarlijke Europese democratie. Je zou zelfs kunnen argumenteren dat 'het kapitaal' de inspraak van de burgers bewust heeft ingedamd om zo de markt te 'beschermen' tegen de democratie. We zitten opgescheept met een ondemocratische EU zonder een sociale component.

À la Thomas More schetst de auteur een heuse utopie: een sociaal en duurzaam Europa, bestuurd door direct gekozen volksvertegenwoordigers, dat tegenwicht biedt aan de globalisering en waar mensen, niet multinationals, de dienst uitmaken. We leven in wat Antonio Gramsci de 'tijd van de monsters' noemde, een tijd waarin de oude wereld stervende is, maar de nieuwe nog niet is geboren. We maken een transformatie door die om een grondwettelijk herontwerp vraagt, dus we moeten nadenken over democratie die de grenzen van de natiestaat overstijgt. De uitdaging is om vijfhonderd miljoen burgers deel te laten nemen aan een Europese democratie. Daarvoor is een tweekamersysteem nodig met een scheiding der machten. Er zou een pan-Europees parlement moeten komen met volks-vertegenwoordigers die zijn gekozen volgens één persoon, één stem-principe, en een andere kamer met 'regionale' afgevaardigden.

Immanuel Kant schreef al in 1795 dat we naar een wereldrepubliek toemoeten. In zijn *Naar de eeuwige vrede* - boog hij zich over de vraag hoe we een wereldorde kunnen creëren waarin vrede en mensenrechten gewaarborgd zijn. We zouden de Europese Republiek als een avant-gardistisch model moeten zien, waarmee we proberen uit te vinden hoe een transnationale democratie kan werken. Het is slechts een beginpunt. Een stapje in de richting van het kosmopolitische, kantiaanse ideaal.

Hoe kun je dagdromen over een mondiale republiek en wereldvrede, nu de spanningen op het internationale toneel met de dag lijken toe te nemen? Guérot ziet genoeg aanwijzingen dat het idee van een post-nationale demo-

cratie wel degelijk de wind in de rug heeft. Het republikanisme is bezig met een comeback in de wetenschap. Na de golf van neoliberale literatuur zie je nu een tegenstroom waarin veel meer aandacht is voor de *commons* en de publieke zaak.

*Zie het artikel van Jaap Tielbeke in *De Groene Amsterdammer* van 28.6.2018

Esperanto-vertaling

Sur la ruinaĵoj de la krizo – Al la Eŭropa Respubliko

Dum Eŭropa Unio ne superas la krizon, la politikologo Ulrike Guérot skizas projekton por sociala kaj demokrata Eŭropo, kie naciŝtatoj estos malaperintaj kaj homoj superos multnaciajn entreprenojn. Ĉu utopia? Certe, sed ankaŭ necesa.

La EU-arkitektoj neniam metis civitanojn sur la unuan rangon. Estas sufiĉe da ekonomiaj motivoj por krei internan merkaton kaj enkonduki la eŭron, sed ne estas ekonomiaj motivoj por efektiva eŭropa demokratio. Oni povus eĉ argumenti ke 'la kapitalo' konscie endigigis la decidpovon de la civitanoj por tiel 'protekti' la merkaton kontraŭ la demokratio. Ni havas je nia ŝarĝo nedemokratian EU sen sociala komponanto.

Ĝuste kiel Thomas More la aŭtoro skizas veran utopion: sociala kaj daŭripova Eŭropo, regata de rekte elektitaj parlamentanoj, Eŭropo kiu proponas kontraŭpezon al la tutmondigo kaj kie homoj, ne plurnaciaj entreprenoj, decidus ĉion. Ni vivas en kio Antonio Gramsci nomis 'tempo de la monstroj', tempo en kiu la malnova mondo estas mortanta, sed la nova ankoraŭ ne naskiĝis. Ni spertas transformiĝon kiu postulas konstitucion replanadon, tiel ni devas pripensi demokration kiu leviĝas super la limojn de la naciŝtato. La defio estas ke kvincent milionoj da civitanoj partoprenu en Eŭropa demokratio. Por tio duĉambra sistemo necesas kun disiĝo de la potencoj. Devus veni tuteŭropa parlamento kun deputitoj kiuj estas elektitaj laŭ la precipo unu homo - unu voĉo, kaj alia ĉambro kun 'regionaj' deputitoj.

Immanuel Kant jam en 1795 skribis ke ni strebu al mondrespubliko. En sia *Al eterna paco* li demandis sin kiel ni povas krei mondordon en kiu paco kaj homrajtoj estas garantiitaj. Ni devus vidi la Eŭropan Respublikon kiel avangardan modelon, per kiu ni provus elpensi sistemon kiel tutmonda demokratio povos funkcii. Estas nur komenckpunkto. Paŝo en la direkto de la kosmopolita, kanta idealo.

Kiel oni povas revii pri monda respubliko kaj mondopaco, nun kiam la streĉoj sur la internacia scenejo ŝajnas ĉiutage plifortiĝi? Guérot vidas sufiĉajn indicojn ke la ideo de postnacia demokratio sendube havas la venton en la dorso. La republikismo estas revenanta en la sciencon. Post la ondo de novliberala literaturo oni vidas kontraŭflon en kiu oni multe pli atentis pri la komunaj intereso kaj la publika afero.

Het Israëlijsch-Palestijnse conflict: een mondiaal en federalistisch perspectief

Door Oded Gilad, directeur en mede-oprichter van *One World: Movement for Global Democracy*.

Deze bijdrage is gebaseerd op een toespraak in het Collegio Carlo Alberto op 14 mei 2018, evenement van het Einstein Centre for International Studies en de Italiaanse jongerenorganisatie van de Europese federalisten GFE Piemonte.

Oded Gilad was een gedelegeerde op het WFM-Congres, juli 2018, Den Haag.

Het langdurige en bloedige conflict tussen Israël en Palestina is een sterk voorbeeld van het kwaad van het nationalisme en van de diepgaande structurele tekortkomingen van het huidige internationale systeem. In het hiernavolgende zal ik enkele gedachten met u delen over de rol van dit conflict in dit onrechtvaardige wereldsysteem. Ook zal ik ingaan op de relevantie van het federalistische wereldperspectief voor hen die een alomvattende, effectieve en rechtvaardige oplossing zoeken voor dit conflict.

Als Israëlijsch burger en fervent aanhanger van het idee van een democratische wereldfederatie kom ik vaak de volgende uitdagende vraag tegen: "Je land heeft miljoenen Palestijnen onder militair bewind en onderdrukking. Zou je niet je best moeten doen om eerst op lokaal niveau echte democratie tot stand te brengen en daarna pas te praten over de oplossing ervan op mondiaal niveau?"

Mijn antwoord op deze vraag is dat het gebrek aan democratie en aan beginselen van de rechtsstaat op mondiaal niveau feitelijk de meest fundamentele onderliggende oorzaak van het conflict is. Reden waarom dit met de hoogste prioriteit moet worden opgepakt.

Om deze prioriteit te kunnen begrijpen is het nuttig om de denkwijze te beschouwen van de zionistische beweging wiens verplaatsing naar Palestina het conflict heeft doen ontstaan. Met alle respect voor het aloude verlangen van religieuze Joden om terug te keren naar hun bijbelse 'belofte land': de echte reden dat zoveel - meestal seculiere - Joden het zionisme omarmden en sinds het einde

van de 19e eeuw naar Palestina emigreerden was gelegen in het feit dat zij als minderheid te vaak slachtoffer waren van vervolging en onderdrukking in een situatie waarin geen enkele instelling over de nodige wil en macht beschikte om hen te beschermen. Dit was en is echter niet de enige en de hele waarheid, want op veel plaatsen werden Joden wél goed beschermd door de lokale rechtsorde. Maar er waren genoeg Joden die inderdaad werden aangevallen of bedreigd, waardoor velen van hen de geloofsovertuiging hadden dat een eigen 'nationale staat' voor hen de enige hoop was om te kunnen overleven in deze Hobbesiaanse wereld. Als er een supranationale federale regering was geweest die de democratische macht en legitimiteit bezat om voor de rechten van alle mensen in de wereld op te komen, dan zou het zionisme de grootste reden van zijn bestaan kwijt zijn.

Interessant is dat - terwijl de Joden in Israël onder een dergelijke mondiale politieke setting weer een minderheid zullen zijn - het problematische gevoel een minderheid te zijn, zo goed als zeker zal verdwijnen. Dit geldt namelijk ook voor alle andere minderheden. De veiligheid en fundamentele rechten van alle minderheden zullen worden gegarandeerd door de federale wereldregering. Daar komt bij dat alle zogenaamde meerderheden van alle landen in minderheden zullen veranderen, ongeacht of die 'meerderheden' etnisch, nationaal of religieus zijn.

Wanneer we de gehele bevolking van 7,6 miljard wereldburgers in beschouwing nemen zien we dat zelfs de grootste groeperingen - zoals christenen, moslims, hindoes en boeddhisten - alleen als grote minderheden kunnen gelden: respectievelijk 31%, 24%, 16% en 8%. Deze groeperingen zijn bovendien allesbehalve homogeen en intern sterk verdeeld in nog veel kleinere minderheden.

Dit is een belangrijk punt, want in tegenstelling tot wat het geval is bij natiestaten, die geobsedeerd zijn door de wens een nationale meerderheid in het land te behouden - en Israël is daar een extreem voorbeeld van - zal 'het volk' in een wereldwijde federatie alleen maar uit minderheden bestaan. Deze inherente diversiteit van de bevolking betekent dat het enige sociale contract waarop zo'n mondiaal staatsbestel zou kunnen worden gebaseerd er een is die de fundamentele rechten en vrijheden van alle mensen en hun groepen vastlegt en beschermt door middel van effectieve constitutionele en institutionele democratische *checks and balances*.

Bovendien, als sommige Joden nog steeds ergens willen wonen in een gebied dat zij zien als 'het heilige land', zou dat goed mogelijk zijn binnen het kader van een wereldwijde federatie. De enige beperking - in tegenstelling tot vandaag - zou zijn dat anderen niet kunnen worden uit-

gesloten om naast hen te komen wonen en hun burens te worden. Geen enkel land zal exclusief tot een enkele groep behoren en mensen zullen vrij zijn om te leven waar ze maar willen, zoals gebruikelijk binnen democratische federaties.

Tot degenen die vrezen dat zo'n wereldwijde bewegingsvrijheid de poorten zal openen voor een gigantische golf van wereldwijde immigratie van arme naar rijke landen zou ik zeggen dat hun angsten ongegrond zijn. Nationale grenzen zijn inderdaad succesvol in het voorkomen van zo'n immigratie, maar tegelijkertijd zijn deze grenzen tussen nationale rechtsstelsels ook succesvol in het voorkomen dat nationale belastingautoriteiten hun vinger kunnen leggen op de rijkdommen van de superrijken in de wereld. In een wereldfederatie daarentegen, met een belastingautoriteit die in alle uithoeken van de planeet geldt, zal er een gigantische golf zijn van herverdeling van financiële macht van de mondiale superrijken naar de mondiale superarmen. In zo'n mondiale 'gemengde economie' of 'welvaartsstaat' zullen de armen in de wereld opeens een fatsoenlijk bestaan kunnen leiden, met lokaal werk en het leveren van noodzakelijke diensten en infrastructuur aan hun eigen gemeenschappen. Als die mogelijkheid er is, dan is het duidelijk dat de overgrote meerderheid van hen in haar geboorteland met hun geliefden zal willen blijven, in plaats van familie, vrienden en culturen te verlaten, zoals velen vandaag gedwongen zijn te doen.

De kwestie van prioriteit

Terugkomend op het smallere perspectief van Israël en Palestina kan men mij verder uitdagen door te zeggen: "Een wereldfederatie is absoluut iets om naar te streven op de lange termijn, maar in de tussentijd lijden de Palestijnen enorm aan gruwelijk onrecht en ze kunnen niet wachten op mondiale democratie. Het kolonialistische project van het zionisme blijft hen beroven van hun fundamentele mensenrechten - een grove schending van het internationaal recht - en het is onze morele plicht om hen eerst te helpen en te beschermen."

Om de vele tekortkomingen in dat argument te verklaren is het nuttig om te beginnen met een eenvoudige analogie: stel je een gewapende groep voor die een conferentiezaal binnenvalt en alle aanwezigen gijzelt. In onze binnenlandse nationale systemen weten we dat het minder dan vijftig minuten zou duren alvorens de plaats van het delict zou worden omringd door politieauto's en speciale troepen om de gegijzelden te bevrijden. Maar in ons anarchistische internationale systeem leven Palestijnen al meer dan vijftig jaar onder bezetting en is er geen enkele politiemacht die zich haast om hen te helpen.

Hoewel onze natuurlijke reactie op de bezetting van Israël het veroordelen is van Israël en het zionisme, is de les van deze analogie dat het meer fundamentele probleem ligt in het internationale systeem dat geen afdoende mechanisme heeft om de slachtoffers te beschermen en gerechtigheid te herstellen. Om deze reden kan iedereen die echt om mensen in het algemeen en om Palestijnen

in het bijzonder geeft dit aspect van hun probleem niet zomaar negeren of het uitstellen tot het conflict uiteindelijk is opgelost. Dit systeemprobleem kan en moet worden opgelost op zijn minst tegelijkertijd met alle pogingen om een lokale of specifieke oplossing te vinden. Maar vandaag de dag wordt dit systeemprobleem meestal genegeerd.

Of men nu denkt dat het conflict tot een einde kan komen door het land te splitsen in twee natiestaten of door er één democratische staat van te maken, men moet de noodzaak erkennen van een externe autoriteit die is uitgerust met voldoende dwang en democratische legitimiteit om te interveniëren wanneer dat nodig is om een dergelijke oplossing en gerechtigheid te handhaven. In de huidige wereldorde bestaat zo'n autoriteit niet en deze zal zeker niet vanzelf 'opduiken' als we de discussie daarover blijven uitstellen.

De Verenigde Naties beschikken inderdaad niet over de nodige macht voor zo'n interventie, alleen al omdat de begroting van het Israëlijs leger ettelijke malen groter is dan die van alle VN-agentschappen samen. Nog belangrijker is dat de VN geen democratische legitimiteit heeft om in te grijpen, want in plaats van een organisatie van 'naties' is het een organisatie van regeringen die over die naties regeren, ongeacht of deze regeringen democratisch gekozen zijn of aan de volken zijn opgelegd.

Het is dit kenmerk van de VN, misschien meer dan wat ook, dat de grootste zwakte van de beweging voor de Palestijnse onafhankelijkheid blootlegt. Er is niets unieks aan het feit dat de Palestijnen worden onderdrukt door een regering die hen niet vertegenwoordigt.

In de huidige wereldorde zijn openlijk onderdrukkende regeringen min of meer standaard en men hoeft niet veel verder te kijken voorbij de grens van Israël-Palestina om deze plaag in de meeste landen in het Midden-Oosten, Afrika en Azië te ontwaren. Twee van de vijf regeringen die permanent in de VN-Veiligheidsraad zetelen, namelijk Rusland en China, voldoen aan deze standaard.

Grootmachten die daadwerkelijk iets kunnen doen om de Palestijnen te helpen, namelijk de VS, Rusland en de EU, hebben geen echt belang bij het beëindigen van het conflict en handelen overeenkomstig. Als de VS druk op Israël zou willen leggen, dan zou de VS bijvoorbeeld de vier miljard dollar aan militaire steun die het jaarlijks aan Israël geeft kunnen verminderen. Maar als er plotseling vrede in het Midden-Oosten zou zijn, dan zou de Amerikaanse wapenindustrie tientallen of zelfs honderden miljarden wapenverkoop in de hele regio verliezen. Waar de lokale werknemers van de Amerikaanse wapenindustrie de macht hebben in de Amerikaanse politiek door hun stem, en waar de wereldwijde investeerders in die industrieën nog meer macht hebben door Amerikaanse politici te financieren, hebben de slachtoffers van het conflict geen enkele mogelijkheid om deel te nemen aan de beslissingen die hun levens zo zwaar beïnvloeden.

Met hetzelfde gemak zou de VS zich ook gewoon kunnen onthouden van het gebruik van het vetorecht op bijna elke VN-resolutie tegen Israël, maar de VS verkiest dit niet te doen. Het echte probleem is hier niet het specifieke beleid van de regering van de VS, maar veeleer het Handvest van de Verenigde Naties dat die regering zulke tirannieke bevoegdheden geeft over het leven van niet--burgers in Palestina en in andere plaatsen in de wereld. Het probleem ligt niet bij de speciale belangen die dit beleid achter gesloten deuren bepalen, maar bij het feit dat hun macht niet wordt gecontroleerd en afgewogen door een overkoepelend mondiaal federaal systeem dat soevereiniteit boven de regeringen staat, inclusief de Amerikaanse regering: een regering ván de mensheid, dóór de mensheid en vóór de mensheid.

Rusland is duidelijk geen baken van democratie en gerechtigheid op deze planeet, maar de EU is evenmin echt geïnteresseerd in het lot van de Palestijnen. Als de EU zou willen zou het gemakkelijk druk op Israël kunnen uitoefenen door middel van handelssancties, maar als je aardgas koopt van Poetin en textiel en elektronica van Xi-Jinping, kun je net zo goed wat spullen van Bibi kopen. En net als in het geval van de VS heeft ook de Europese wapenindustrie in het Midden-Oosten een belangrijk deel van zijn afzet en vrezen zij de uitbraak van vrede en eenheid.

Het Israëlijsch-Palestijnse conflict heeft veel meer te betekenen dan alleen Israël en Palestina. Wanneer we het in een breder mondiaal perspectief bekijken, kunnen we zien dat diep in de culturele geschiedenis van Europa een romantische herinnering aan de heilige kruistochten levend is: de lange en epische Middeleeuwse oorlog tussen christenen en moslims die symbolisch op Jeruzalem was gecentreerd. Maar omdat ze de twee grootste monotheïstische religies waren, ging hun fundamentele competitie - en tot op zekere hoogte nog steeds - over dominantie over een veel groter gebied, namelijk de hele schepping van God: de Aarde. In dat verband was de verklaring van Balfour die inhield dat het Joodse volk in Palestina - het hart van de moslimwereld - thuishoorde, zowel een manier om de Europese bodem te zuiveren van Joodse aanwezigheid, als een recept om een heilige oorlog tussen joden en moslims te doen ontbranden. Elke uitkomst van dit scenario leek Machiavellisch voordelig: ofwel - zoals Oedipus - de oorlog zal de dood brengen naar de ouderreligie van het christendom, namelijk het jodendom, of - zoals Kaïn - de oorlog zal de jongere en hinderlijk succesvolle broer of zus van de christen, namelijk de islam, verzwakken. Hoe dan ook, dit conflict werd een krachtig instrument om de wereldwijde concurrenten van het christendom te verdelen en te beheersen.

Er zijn nog veel meer voorbeelden die de mondiale aard van het Israëlijsch-Palestijnse conflict aantonen en die ons kunnen laten inzien dat voor het oplossen ervan een systemische en holistische oplossing voor de hele Aarde vereist is. Het is te gemakkelijk om te proberen deze of gene speler in het conflict de schuld te geven van het volgen van hun eigen beperkte belangen. Het is veel

belangrijker om te wijzen op het ontbreken van een mondiaal rechtssysteem dat bij ons allemaal hoort en ons allemaal beschermt. Met andere woorden: onze basiskeuze ligt niet tussen een éénstaat- of een tweestatenoplossing in Palestina, maar tussen één federale staat van de hele wereld of tweehonderd soevereine regeringen die ons blijven verdelen. Voor mij is de Aarde mijn heilige land, het is mijn thuisland, het is ons echte land.

De Declaratie van Montreux, 23 augustus 1947

"Wij, Werldfederalisten, tezamen in Montreux op het eerste Internationale Congres van de World Movement for World Federal Government, roepen alle volkeren der wereld op, ons te helpen bij ons werk.

We zijn ervan overtuigd, dat de mensheid een volgend wereldconflict niet kan overleven.

Twee jaar zijn voorbij gegaan sinds de strijd eindigde, maar Europa en Azië zijn nog steeds bezaaid met de puinhopen van de oorlog. Het herstelwerk wordt verlamd, de volkeren lijden, door gebrek aan huisvesting, voedsel en kleding, terwijl de naties hun kracht verspillen in voorbereiding om elkander te vernietigen.

De Verenigde Naties, de tweede poging om de vrede te verzekeren door middel van een wereldorganisatie, is machteloos, zoals op het ogenblik is geconstitueerd, om de oorlogsvloed te stuiten.

Wij, Werldfederalisten, zijn ervan overtuigd, dat het instellen van een Federale Wereldregering het beslissende probleem is van deze tijd. Elke kwestie, hetzij nationaal of internationaal, zal onopgelost blijven, tot op het ogenblik, dat dit probleem is opgelost.

Het is geen kwestie van vrije onderneming of van planeconomie, noch van kapitalisme of communisme, waartussen de keuze ligt, maar de keuze ligt tussen federalisme of machtspolitiek.

Alleen federalisme alleen kan het voortbestaan van de mens verzekeren.

Wij, Werldfederalisten, bezweren dat de mensheid zichzelf voor altijd van de oorlog kan bevrijden door het instellen van een Federale Wereld Regering alleen.

Zulk een federatie moet gebaseerd zijn op de volgende principes:

1. Universeel lidmaatschap. De Federale Wereld Regering moet openstaan voor alle volken en naties.
2. Begrenzing van de nationale soevereiniteit en het overdragen aan de Federale Wereld Regering van zulke wetgevende, uitvoerende en rechterlijke bevoegdheden als nodig is voor wereldzaken.
3. Het opleggen van een wereldwet rechtstreeks op het individu, wie of waar hij ook is binnen de jurisdictie van de Federale Wereld Regering; veiligstelling van de rechten van de mens en onderdrukking van elke poging tegen de veiligheid van de federatie.
4. Het scheppen van een boven-nationale gewapende macht, in staat de veiligheid van de Federale Wereld Regering en zijn Leden te verzekeren. Ontwapening van de leden-naties op het peil van hun interne politieke behoeften.
5. Bezit en controle door de Federale Wereld Regering van de atoom-energie en andere wetenschappelijke ontdekkingen in staat tot massa-vernietiging.
6. Bevoegdheid tot het heffen van gepaste inkomsten direct en onafhankelijk van staatsbelasting.

Wij, Werldfederalisten, willen gebruik maken, van elke verstandige methode, die kan bijdragen tot het spoedigst succes van een Federale Wereld Regering ter voorkoming van een volgende oorlog.

Wij bevelen we de volgende actielijnen aan:

1. De mobilisatie van de volkeren der wereld om druk uit te oefenen op hun regeringen en wetgevende vergaderingen om de Organisatie van de Verenigde Naties om te vormen tot een Federale Wereld Regering door zijn autoriteit en inkomsten te verhogen en door amendering van het Handvest.

2. Onofficiële activiteit.

In het bijzonder de voorbereiding van een wereldconstituerende vergadering, waarvoor het plan de campagne door de Raad van de "Movement" zal worden vastgesteld in nauwe samenwerking met de parlementaire groepen en de federalisten-organisaties in de verschillende landen.

[Bron: Vredesboodschappen van Hare Majesteit Koningin Wilhelmina, 31 augustus 1948, verzameld en uitgegeven door het Comité van tentoonstelling "RC2" van de Werldfederalistenbeweging uit eerbied en dank aan Hare Majesteit]*

*RC2 = Rollins College Conference on World Government

Toelichting bij de Declaratie van Montreux

Op 17 augustus 1947 kwamen meer dan 300 deelnemers uit 51 organisaties en talrijke waarnemers bijeen in Montreux voor de opening van de eerste "Conferentie van de Wereldbeweging voor de Federale Wereldregering". Max Habicht opende de bijeenkomst en verklaarde dat de Federalisten een wereldregering wilden die "het Parlement van de Mens zal creëren, waarin de vertegenwoordigers van de mensen van de wereld wereldwetten met meerderheid van stemmen zullen maken."

Habicht beschreef de Volkenbond en het VN-Handvest van San Francisco als "alleen maar stappen op weg naar een betere organisatie, de Wereld Federale Regering, die als enige, wereldvrede kan garanderen. We vrezen dat de inspanningen van de Verenigde Naties voor vrede, zoals die van de Volkenbond, misschien niet succesvol zijn, als de wereld niet bereid is om de volgende stap te zetten naar de federale wereldregering." Hij concludeerde: "Federalisten in alle landen van de wereld zullen proberen een bijdrage te leveren aan deze politieke evolutie. We zijn hier in Montreux om onze activiteiten te coördineren en effectiever te maken."

De oprichtingsvergadering werd afgesloten met de goedkeuring van de "Montreux-verklaring: *The Principles for World Federal Government*", dd. 23 augustus 1947.

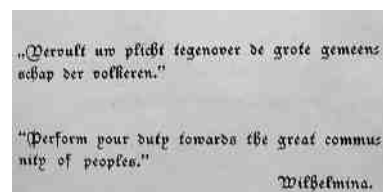
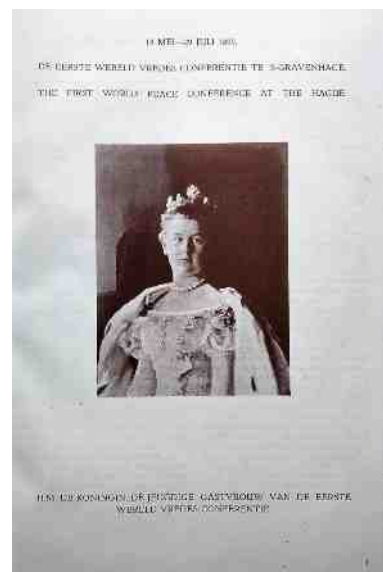
De Nederlandse vertaling van de Declaratie van Montreux (onvindbaar op Internet) komt uit het tweetalige (Engels - Nederlands) gedenkboek "De Vredesboodschappen van H.M. Koningin Wilhelmina der Nederlanden" (1948). Het gedenkboek* werd aangeboden door het RC2-comité aan koningin Wilhelmina ter gelegenheid van het 50-jarig regeringsjubileum.

*Haar strijd te gedenken voor uitbanning van de oorlog en het breken met het recht van de sterkste als de hoogste norm.

De nummers 1 -102 van het boek werden o.a. aangeboden aan: H.M. de Koningin, H.K.H. Prinses Regentes Juliana en Z.K.H. Prins Bernhard, Mevrouw Eleanor Roosevelt, de Verenigde Naties, de Souvereine Naties, het Vredespaleis, Mr J. Linthorst Homan (Voorzitter Tentoonstelling "Groningen 1948"), Mevrouw L. Romeyn-Tuckermann, Leden Comité van de Tentoonstelling RC2 van de W.F.B., *Crusade for World Government* en *World Government News*.

RC2 staat voor "**R**ollins **C**ollege **C**onference on World Government". De vorm van een formule werd gekozen omdat de "Oproep aan de Volkeren der Wereld", het resultaat van deze conferentie, de sociaal-politieke formule geacht wordt die alle partijen bindt; het enige wapen tegen agressie. De "Oproep aan de Volkeren van de Wereld" (door RC2 als advertentie gepubliceerd in de New York Times van 21 maart 1946) werd de inspiratie voor de beweging die in 1947 20 miljoen leden omvatte: de *World Movement for World Federal Government*, met Geneve als hoofdzetel. De verklaring van Montreux sproot voort uit deze "Oproep aan de Volkeren van de Wereld". Zie de tekst van deze oproep op de pagina hiernaast.

Het motto was: "Warme Vaderlandsliefde en de wereldgedachte gaan hand in hand". (Gravin van Heerdt)

De „Rollins College Conference on World Government“ publiceerde in de New York Times van 21 Maart 1946 een advertentie, over de gehele pagina van het blad, met de volgende

„OPROEP AAN DE VOLKEREN DER WERELD“.

„Er kan nooit een volstrekte waarborg voor de handhaving van de Vrede bestaan, zolang ieder volk het soevereine recht heeft, zelve over vraagstukken van oorlog en vrede te beslissen.

Vrede is niet slechts afwezigheid van oorlog, maar aanwezigheid van recht, wet en orde — kortom van wettig bestuur.

Wij stellen voor, dat een algemene vergadering van de Verenigde Naties worde bijeengeroepen, zoals voorzien is in Artikel 109 van het Handvest, om amendementen te ontwerpen, teneinde de volgende plannen te verwerkelijken.

1. Dat de Verenigde Naties van een bond van soevereine staten worden omgevormd tot een regering die zijn speciale bevoegdheid ontleent aan de volken der wereld.

2. Dat de Algemene Vergadering worde omgevormd tot het wetgevend lichaam van de Wereldregering, waarin de burgers van de aangesloten staten op billijke grondslag zijn vertegenwoordigd.

3. Dat de Algemene Vergadering bij haar huidige functies bovendien de bevoegdheden zal hebben:

- a. Wetten te maken welke de fabricage van massavernietigende wapens verbieden en controleren en voor zover nodig, het gebruik der atoom-energie regelen.
- b. Wettelijke voorzieningen te treffen voor het gewenste en doelmatige toezicht op de uitoefening van de voornoemde bevoegdheden.
- c. Te voorzien in gepaste civiele en strafrechtelijke sancties op het naleven van de wetten uitgevaardigd krachtens de voornoemde bevoegdheden.
- d. Een zodanige politiemacht in het leven te roepen en te handhaven als voor naleving van die wetten noodzakelijk is.

4. Dat onafhankelijke rechtbanken worden ingesteld teneinde over gevallen en geschillen, die zich voordoen onder de wetten, door de Algemene Vergadering uitgevaardigd, alsmede over de daarmee verband houdende vraagstukken, die de uitlegging van het Charter der Verenigde Naties betreffen, uitspraak te doen.

5. Dat een grondwet worde ontworpen ter bescherming van personen, die vallen onder de wetten, door de Algemene Vergadering uitgevaardigd.

6. Dat de Veiligheidsraad worde omgevormd tot het uitvoerende lichaam van de Wereldregering met de bevoegdheid

- a. om de wetten uit te voeren en te verzekeren en
- b. onder toezicht van de Algemene Vergadering zijn speciale functies te vervullen, zoals die in het Charter zijn vastgesteld.

7. Dat de bevoegdheden, die niet aan de Algemene Vergadering zijn overgedragen, ter beschikking van de aangesloten landen blijven.

AN APPEAL TO THE PEOPLES OF THE WORLD.

On March 21, 1946, the New York Times published on the front page this "Appeal" of the Rollins College Conference on World Government.

There can be no absolute guarantee that peace will be maintained as long as any nation has the sovereign right to decide questions of war and peace for itself.

Peace is not merely the absence of war but the presence of justice, of law, of order — in short, of government.

We propose that a General Conference of the United Nations be called as provided in Article 109 of the Charter to draft amendments accomplishing the following objectives:

1. That the United Nations be transformed from a league of sovereign states into a government deriving its specific powers from the peoples of the world.

2. That the General Assembly be reconstituted as the legislative branch of the world government, in which the citizens of the member states are represented on an equitable basis.

3. That the General Assembly, in addition to its present functions, shall have power:

- (a) To make laws prohibiting or otherwise controlling weapons of mass destruction and, so far as necessary for that purpose, regulating the uses of atomic energy.
- (b) To make laws providing for such inspection as is necessary or appropriate to the execution of the foregoing powers.
- (c) To provide for appropriate civil and criminal sanctions for the laws enacted pursuant to the foregoing powers.
- (d) To provide and maintain such police forces as are necessary for law enforcement.

4. That independent judicial tribunals be created with jurisdiction over cases and controversies arising under laws enacted by the General Assembly or involving questions concerning the interpretation of the Charter of the United Nations.

5. That a Bill of Rights be designed for the protection of persons affected by laws enacted by the General Assembly.

6. That the Security Council be reconstituted as the executive branch of the world government with the power

- (a) to administer and insure the enforcement of the laws, and
- (b) under the direction of the General Assembly, to perform its present functions as defined in the Charter.

7. That the powers not delegated to the General Assembly be reserved to the member states.

In deze oproep wordt reeds gewag gemaakt van artikel 109 van het Handvest van de Verenigde Naties. Artikel 109 biedt de mogelijkheid om een conferentie ter herziening van het Handvest bijeen te roepen. Er is momenteel een grote kracht werkzaam om deze conferentie effectief te laten plaatsvinden onder meer door te herinneren aan de Belofte van San Francisco, 1945 (artikel 109 lid 3). Het is de hoogste tijd deze herzieningsconferentie bijeen te roepen opdat de Verenigde Naties werkelijk de volken op deze wereld vertegenwoordigt.

Indien onbestelbaar:
Laan van Nieuw Oost Indië 252,
2593 CD, Den Haag

„Nederland beschouwt zich als de
bewaarder van de Vredesgedachte”.

“The Netherlands considers itself
the guardian of the idea of peace”.

Wilhelmina.